

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τιμή φύλλου Δρχ. 300

ΤΕΥΧΟΣ 3ον

Εν Ίωαννίνοις τῇ 23 Μαρτίου 1946

125 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Ἀνοίγουμε τὴ σελίδα τῆς παγκόσμιας ἱστορίας τοῦ 1821...

Στὴ Βαλκανικὴ ὑπερ' αὐτὴν τὴν κατάλυσι τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους κυριαρχεῖ ἀπόλυτα ἡ αὐτοκρατορία τῶν Σουλτάνων.

Οἱ αἰῶνιοι δοῦλοι ὄλων τῶν ἐπεντάδων τῆς Βαλκανικῆς, τὰ ἐρβανίτικα τσακάλια, εἶναι «ἀφωσιωμένοι» πότε σιὸ Σουλτάνο, καίποτε σιὸν Ἀλή Πασά μὲ συγγενὲς ἀλλαγές.

Ἡ ἀπάνθρωπη βία πατὰ τὸ λαμπρὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Κυνέγειρου, τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Θεμιστοκλῆ. Ὅμως, ἕνας ἀγώνας κρυφὸς ἀλλὰ τρομερὸς ἔχει ἐρχίσει. Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, ὁ Ἱερός Λόχος, τὰ Καπετανάτα τῶν «Κλεφτῶν» καὶ τὰ «Ἀρματολίκια», εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ.

Οἱ παπᾶδες τοῦ καιροῦ ἐκεῖ, οὐ δὲν ἀρκοῦνται μόνο νὰ μαθαίνουν γραφὴ καὶ ἀνάγνωσις σιὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων...

Οἱ Σουλτᾶνες συνεχίζουν τὸν αἰῶνιο πόλεμό τους... Γίνονται θαύματα, σιὸ Μεσολόγγι, σιὸ Κοθύκι, σιὸ Μανιάκι, σιὸ Ἀρκαδία... Καὶ ποῦ δὲν γίνονται;... Χριστινοὶ ἀπλοῖκοι ἀγρότες κι' ἐργάτες, παιδιὰ ἀμούστακα καὶ γυναῖκες, γίνονται ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κατακτητῶν... Ἡ ἐθνατικὴ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ποῦ χρόνια φαίνονταν ἥσυχη γίνεται φλόγα ποῦ διάσχεται ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴ τὴ Χώρα.

Πονηροὶ γείτονες καὶ παράλογοι φίλοι τῶν ἐχθρῶν τοῦ Γένους... κἀνεὺν δ,τι μποροῦν γιὰ νὰ συνιῶν τὸ ξεσκήνωμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ γιὰ τὴ λευτεριά του... Τότες συμματίζει ἡ ἰστορία ἐπείλωτα καὶ δίνει τὴ θέση ποῦ πρέπει στοὺς ἡρώϊκούς πατριώτες τῶν Ἑλλήνων... Ἡ αἰώνια ἐθνωμοσύνη τῆς γενιᾶς μας εἶναι ἐξασφαλισμένη

(Συνέχεια εἰς τὴν ἐπὶ σελίδα)

25ῃ ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Πῶς νὰ τὴν πῶ : Βασίλισσα ἀπ' τὸν Ἀρχαῖο τὸν καιρὸ

Ἡ Λευτεριά τὸ ξίφος τῆς σέρνει μὲ χάση!

Καὶ νάλ' Ἡ σκλάβὰ γῆ ριγὰ, ἡ θάλασσα σηκώνει ἀφρὸ

καὶ τρέμει τὸ Μισο-φεγγάρι...

Τοῦ Ρήγα τὸ παράπονο ποῦ στὴν καρδιά μιλοῦσε τοῦ «ραγὰ

κι' ἔλεγε αὐτὸς πότε παλληκάρια».

Τώρα τραγοῦδι γίνεται σὲ Ρούμελη καὶ σὲ Μωρητῶ

ποῦ ξεσηκάνει καὶ λιθάριαι!

Καὶ ξεσπερώνει ὁ Παρνασσὸς κι' ἡ Γκιώνα ντάνει γιορτίναι

Ὀλυμπός — Κίσαβος σκιερᾶναι!

Μυροῦλα κι' ἡ Πεντέλη ἔχει, ἡ Πίνδος λέει τὸ «ὠσαννά»

καὶ τὰ Τζουμέρκα καρτεροῦναι!

Ἡ Ἁγία Λαύρα σήμερὰ ἔχει τὴ χάρη διὸ γιορτίζῃ

καρπᾶνες πρόσχαρες χτυπᾶναι!

Ὁ Γαβριὴλ Ἀρχάγγελος μαζί κι' ὁ Παλαιὸν Πατὴρ

τὸ Ἱερὸ Πανί εὐλογοῦναι!

Σπρίγουν κι' ἀστράφτουν σταυροῦτὰ κρῖνο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

καὶ γιγατᾶναι τοῦ Εἰκοσιένα!

Κι' ἡ Βαγγελίστρια Παναγία γλυκοκουτᾶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ

τὴν τρισηλίδχρονη Παρθένα.

Ἀδερφοῦμέναι χύμηξαν μὲς σιὸν πόλεμον τὸ θαρρὸ

τὸ ῥᾶσο μὲ τὴ φουστάνελλα!

τὸν ἄντρα ἡ σύζυγος φιλεῖ ὁ γέρος τὸν λεβεντιοῦ,

κι' ὁ νιὸς τὴν ὠϊορφη κοπέλλα!

Ἐδῶ μπαροῦρη καὶ καπνὸς καὶ Θεγοβόλημα Ἑθνικὸ.

Ἐκεῖ θεμιτᾶ καὶ λαμπάδα!

Μὲ τῶν ἡρώων τὰ κόκκαλα τὸν τίμιε τοῦ Χριστοῦ Σταυρὸ

Στὸ Εἰκοσιένα ἐστήλωσε, ὦ Ἑλλάδα!

Β. ΜΠΑΡΜΠΑΣ

ΑΠ' ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ 21

Συλ. ὑπὸ τοῦ συνεγγ. κ. Χ. ΜΕΞΗ



Ο ΚΑΝΑΡΗΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

Υπεύθυνος: Γ. ΣΙΩΜΑΛΑΣ

Επιστολαί και έμβάσματα στο Πρα-
κτορείον Έφημερίδων «ΤΣΟΥΡΝΟΥ»

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΓΙΑ ΜΕΡΑ ΞΗΜΕΡΩΝΕΙΣ...

Παραμονή 25 Μαρτίου απόγευμα,
Βολταρίζα με κάποιο φίλο μου στην
Πλατεία. Συζητούσαμε γύρω από το
θαύμα της Επανάστασης του 21.

—Είναι κι άλλες γιορτές Έθνικές,
μά ή αύριανή έχει ανάμεσά τους ξε-
χωριστή θέση.

—Δίκιο έχεις. Είναι από τα μεγάλα
θαύματα της φυλής μας, που έδειξε σε
όλο τον κόσμο τι είναι, τι αξία έχει,
και πως αποχτιέται ή Λευτεριά.

Ήταν μεγάλη ή κίνηση την ώρα
αυτή Σημαίες τοποθετημένες παντού,
φώτα πολύχρωμα, ταινίες με συνθήμα-
τα-πατριωτικά της ημέρας, γενικά ένα
περιβάλλον, από οποίο κυριαρχούσε το
Έθνικό χρώμα, έδειχνε πως ή μέρα
που ξημέρωνε ήταν άσυνείθιστα μεγάλη.

Ένας μικρός άνεβασμένος σ' ένα
δέντρο για να τοποθετήσει κάτι καλώ-
δια άρχισε ξαφνικά ένα τραγούδι:

—«Όλη δόξα, όλη χάρη
άγια μέρα ξημερώνεις!»

Πάμπολα μάτια στράφηκαν προς το
κεί από όπου έρχονταν ή φωή, ενώ έ-
βλεπε κανείς στα πρόσωπά τους, ζω-
γραφισμένο έντονα, ένα αίσθημα έθνι-
κής περηφάνιας και μιας συγκίνησης
ιερής, να πλημμυρίσει την ψυχή τους
«Και τη μνήμη σου το Έθνος
χαιρετάι γονατιστό», έξγκολου-
θούσε το τραγούδι.

Δέν ξέρω γιατί κι' εγώ κι' ο φίλος
μου άθελα δακρύσαμε. Δίπλα μας ένας
κύριος σφουγγίζοντας κι' αυτός ένα δά-
κρυ έλεγε στο συντρόφό του:

—Νά φίλε μου! Νάτο το Έλληνικό
μεγαλείο!...

—Η σάχη του χρόνου θα το σέ-
παζε θα τώσβυνε ή λησμονία το μεγα-
λειο της μέρας και την αξία της αν
μόνο ε α απλό ξεσηκώμα θάχε να μάς
παρουσιάσει, είπε κάποιος άλλος.

Τα λόγια του με άδκαναν έντύπωση.
Τόν πλησίασα.

—Κύριε;

—Τι θέλετε;

—Μπορώ να σάς ρωτήσω κάτι;

—Εύχρηστος

—Γιατί θ' άσβυνε ή αξία της αύρια
νής μέρας αν είχε μόνο το ξεσηκώμα
που είπατε προηγουμένως;

—Γιατί; γιατί θα της έλειπε ή ήδι-
κή λάμψη και το μεγαλείο της. Μια
έξέγερση εύκολο να γίνει. Είναι όμως
δυσκολώτατο να πετύχει. Μονο όταν ή
ψυχή είναι ελεύθερη μπορούν οι άνθρω-
ποι και τα Έθνη να μεγαλουργήσουν.
Έκείνο που δίνει αξία στην αύριανή
μέρα είναι το ότι οι Έλληνες του 1821
εμπνέονταν από άνώτερα πατριωτικά
αίσθήματα. Τους έσπρωξε από θαύμα

(Συνέχεια εις την 12ην σελίδα)

Τα σπέρματα ξεσηκώμου πρώτος ο Ρήγας ρίχνει
κι' άφησε τη στερνή πνοή κάποια νυχτιά στη Βιέννη.
Και απ' τη Πύλη «άκίνητος» ο Πατριάρχης δείχνει
το δρόμο που το λυτρωμό ή θάνατο που φέρνει

Απ' άκρη σ' άκρη τραγουδούν τα «κλέφτικα» τραγούδια δια
Τσακάλωφ Ξάνθος και Σκουφάς τοιμάζουνε τη μάχη.
Τάφους και άταφα κορμιά στολίζουν τα λουλούδια,
σύμβολο είναι κι' άγιο σκονί» του Πατριάρχη.

Και φούντωσε και φλόγιζε το φώς π' αλώνια ανάβει
και το δεντρί της λευτεριάς με αίμα ποιζόταν
Πίστευαν: «Κάλλιο μεσ' τη γη παρά να ζούμε σκλάβοι».
—Τ' άνομο κάστρο της σκλαβιάς συθέμελα έσιόταν.

Κακά μαντάτα ζήγαγε στον Πατισάχ ο μάντης,
Σάμπως βραχνάς άμείλικτος τα στήθεια του πλακώνει.
Τόν «Άγιο Λόχο» στη Βλαχιά φτάνει ο Ύψηλάντης;
κι' ένας Δεσπότης γίγαντας το λάβτρο ύψώνει.

γύρω του λεβεντόκορμοι της λευτεριάς έρογαίε,
δίνουνε όρκο ιερό, κι' οι πάλες τους ψηλά.
—Να ζήσουνε ελεύθεροι χτυπώντας τους μουντάρτες,
...Βλέμματα προς τον ούρανό ύψώνονταν δειλά...

Στράφτουν τα γιαταγάνια τους ντροπιάζοντας τον ήλιο,
τα καρποφύλλα κελαϊδούν γκρεμίζοντας τυράννους.
Τρίβει τα μάτια, έκθαυμψ, ή φράγκικια ύψηλιο,
και θρούλους διηγότανε με Γκραίκους παρτιζάνους.

Τ' άκουσ' ο Γέρος του Μωρηά το μέγα παλλικάρι,
ή Μπουμπουλίνα ή Μαντώ και κεί οι Νοταράδες,
δαυλό κρατούν, ο Νικολής, Πιπίνος και Κανάρης,
με τα μπουρλόττα τους που καίν τις Τούρκικες φεργάδες.

Σηκωθ' ο Πενταδάκτυλος κι' οι Μαυρομιχαλαίτοι
ο Παπαφλέσσας, Μούρτζινος κι' ο Άναγνωσταράς,
Καραϊσκάκης, Όδυσσεύς και οι Πετιμεζαίοι
ο Διάκος, οι Μιαούληδες και ο Νικηταράς

Τρέχουν πουλιά στον Όλυμπο σ' άρωματων λιμέρια.
Πονεσ' ο Μάρκο-Μπότσαρης πέρα στο Καρπενήσι.
Στο Σούλι χύμηξαν ξανά της Λάγκας τα ξεφτέρια.
Κι' οι στρατες «ψάθα» Τούρκικα κορμιά έχουν γεμίσει.

Περιπαθείς προσκυνητές του θείου μεγαλείου
του άφθαστου ήρωισμού σάν παραμυθι—ψέμμα,
της λευτεριάς διάκονοι όλης της ύψηλιου,
στεκουν στο πλάι με γραφτά, δίνουν χρυσάφι κι' αίμα.

Ο Βύρων, ο Σατωμπριάν, ο Γκίλφορντ κι' ο Φαβιέρος,
ο Σανταρόζα, ο Θιέρς, Κρούγκ, Κάνινγκ και Βλακίερ,
Άλμέιδα, Ίτάνχοι, Μπονάλ, Χάου και Βερνάνζερς,
Βαλέστα, Δάνια και Ταρέλλα, Άμπάτι και Φωριέλ.

Ο Νόρμαν βόλι δέχεται στού Πέτα τη θυσία
στο Μεσολόγγι ξεφυγά κι' ο Άστιγγας απ' τη φεργάδα.
Έκει κι' ο «θεϊός» Βύρωνας πάει στην άθανασία.
φορώντας φωτοστέφανο για την ιδέα «Ελλάδα».

Έτοϋτο—δά έστάθηκε τ' όνομαστό Είκοσιένα.
τέτοια κάνουν οι Έλληνες όταν ξένοι πασκίζουν
να πνίζουνε τα δίκια τους τα ιστορικά γραμμένα
Την άδικία σβύνουμε και τους έχθρους γκρεμίζουμε
ΑΝΔΡ. ΣΑΡΑΚΗΝΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1821

ΛΑΣΚΑΡΙΝΑ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΗ

Μόλις κηρύχτηκε η επανάστασι του 1821, κοντά στους άλλους που έτρεξαν για να προσφέρουν την ζωή τους και την περιουσία τους στον αγώνα, ανάμεσα στα παλικάρια στους δημογέροντας και στα νέα παιδιά, έτρεξε κι' η Λασκαρίνα και στάθηκε φωτεινό σημείο μέσα στη νέα ιστορία που έγραψε η σκληρωμένη, μα πάλι τα ένδοξη πατρίδα μας.

Μεστή γυναίκα και πικραμένη δυο φορές χήρα, κόρη του Σταυριανού Πινότση πρωτοπανδρεύθηκε με τον Δημήτρη Γιαννούζη πλοίαρχο Σπεσιώτη. Μετά τον θάνατό του ξαναπανδρεύθηκε τον Δημήτριο Μπούμπουλη. Είχε την άτυχία να χάσει και τον δεύτερο άνδρα της, ο Μπούμπουλης σκοτώθηκε πάνω σε μάχη με τους πειρατές, κληγή φοβερή των θαλασσών μας τότε. Μα δεν ήταν μόνο ως αυτός το κακό. Ο δεύτερος άνδρας της σάν θερμός πατριώτης είχε προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες στους Ρώσους κι' αυτό το γνώριζε η Τουρκική Κυβέρνηση κι' ακόμα είχε κληρονομήσει στη χήρα του και σημαντική περιουσία ικανή να κινήσει την όρεξη των μπεήδων. Άρχισε λοιπόν η καταδίωξη της Λασκαρίνας· κινδύνευσε να χάσει και την περιουσία της. Μα δε οικιάζεται τέτοια η έξυπνη γυναίκα και κινάει για την Πόλη. Συναντά τον Πρεσβυτή της Ρωσίας Στοργανώφ που αναγνωρίζει από επίσημα έγγραφα του ναυάρχου Σινιόφ τη υπηρεσία του Μπούμπουλη· αγκαλιάζει τη χήρα του υπό την προστασία του και κατορθώνει να παύσει η δίωξις από την ύψηλή Πύλη.

Σε δεύτερο ταξίδι της όμως στην Κωνσταντινούπολη η Λασκαρίνα ένδια φέρεται άμεσα για τον αγώνα. Έρχεται σ' επαφή με τους Φαναριώτες και μυείται στην Φιλικήν Έταιρεία κι' όταν ξεαναγνωρίζει στο νησί αρχίζει τις προετοιμασίες για την επαλήθευση των δειγμών της τελευταίας, αποφασισμένη να τα περάσει όλα, την περιουσία, τη ζωή της, και τη ζωή των παιδιών της.

Ναυτηγεί και ξεπλίζει μία φορά τα χρόνια τον «Αγαμέμνονα» κι' άλλα τρία μικρότερα πλοία και πανέτοιμη η αρχόντισσα και υπέροχη Έλληνίδα, περιμένει την ώρα την ώρα της δράσης. Και δέν άργησε η βλοσυρή ώρα.

Η Μπούμπουλη τώρα πια πίνω τον «Αγαμέμνονα» που τον ακολουθούν τα άλλα τρία πλοία με τους δυο γιούς και τον γαμπρό της ανοίγει πλώρη για τον Άργολικό, αποβιβάζεται στους μύλους, και φέρει τον χαιρετισμό των νησιών σ' η μάνα τη μεγάλη.

Μπαίνει στο χορό που χορεύουν για το πονηγού της λευτεριάς κι' αρχίζει να λαμβάνει μέρος όχι μόνο με τα λεπτά της μα με προσωπική της παρουσία! Δεν θεωρεί ικανό το ότι συντηρεί τα ξεπλισμένα πλοία και τους οπαδούς της πρέπει να δώσει με την παρουσία της το παράδειγμα. Η υπέροχη ψυχή της δεν βρίσκει ποτέ αρκετό ότι προσφέρει και ότι κάνει δεν ικανοποιεί. Και δυο ψυχές και δύο καρδιές αν έχει δέν της φθάνουν

για να ικανοποιήσει τα Έλληνικά της αίσθήματα.

Τρέχει δίπλα στον Θεόδ. Κολοκοτρώνη δίπλα στον Πλαπούτα καί σ' όλους τους οπλαρχηγούς. Στην άλωσι της Τριπόλεως ανεμίζει το μαντήλι της Λασκαρίνας. Στην πολιορκία του Ναυπλίου διακρίνεται ανήσυχη η θαρραλέα μορφή της. Στη Μενεβασία πάλι αυτή! Όπον καπνός και μαροδοκι κι' η Μπούμπουλη. Δέν της φθάνει ο αγώνας της ξηράς παίρνει μέρος σάν θαλάσσιον νή που είναι και στο θαλάσσιο αγώνα με τον στολίσκο της.

Τον Μάιο του 1825 την βράσκει ο θάνατος από δολοφονικό βόλι στο νησί της. Δέ σεβάσθησαν την δοξασμένη ζωή της.

Αυτή είναι η ηρωική και θρυλική Μπούμπουλη. Το τέλος της πρόωρο και άσχημο, μα ευτυχισμένο δέν έχει το θλιβερό φινάλε της ηρωικής Μαντώ· Μαυρογάνους που πέθανε ξεχασμένη από όλους μέσα στη μιζέρια και στην καταφρόνια στο νησί Πάρος.

ΑΓΝ. ΝΙΚ.

"ΛΑΚΚΑ ΣΟΥΛΙ,"

ΒΑΣΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ

Είναι μία Λάκκα εκεί μακριά των στεναγμών κοιλάδα.
Σ' αυτή τα μαύρα κύνονται, και σπίνια ξεσιπώνονται.
Τη λούζει το παράπονο για μία Μεγάλη Έλλάδα
Και τα παιδιά της στα ψηλά τα Ζάλογγα γλυτώνουν.

Η Λάκκα Σούλι πνίγεται στον πόνο, στον καύμό της!
Κλαίει μονόπλες κι' αδερφές, κλαίει παιδιά και φίλοι...
Σκούζουν λαγνάδια θλιβερά, κι' ένας γεροστουλιώτης
Μοιρολογά σέ μία πλαγιά με πικραμένο χέλι...

«Καυμένα Σουλιωτόπουλα, γλυκερές Σουλιωτοπούλες!!
Ποιά ζωτικό μας κυβερνά και ποιές μας δένουν μοίρες;
Και γίνονται όλα συρφετός σ' έτοιμες τις ραχοδίες
Και θάβονται τα σπίνια μας, θρηνολογούν οι χήρες...

Ποιά ριζικό νυχτόμερο βρέθηκε να παιδεύη
Τό Κακασούλι το φτωχό, που δένεται στην μπάρα;
Αυτό που πρώτο πολεμά και σάν θηρίο παλεύει
Απ' του Ζαλόγγου το χορό αλμόφρεστο ως τα τώρα...

Βοσδανάει... Ο γίγας με βαθύ κυτάζει πέρα κόνο
Τό Κακασούλι. Κι' έπειτα πέρνει σκυφτός τη στρόφα...
«Κατάρα!» λέει «σε το βόρειο φασίστα δολοφόνο!
Κι' ανάθεμα στα περσινά τα κόκκινα φαντάτα!...

Παρ' τη βαθεία συμπόνια μας, φτωχό γέρο Σουλιώτη,
Και μη χαλιάζει! Όμοιο είναι το ριζικό σας!
Χωρά στους που πεθαίνουν για την Έλλάδα πρξται
Μία δόξα τριφυλιόχρονη μένει για μερτικό σας!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

ΚΑΛΟΤΥΧΟΣ...

"Ανοιξη! έλυώσανε τὰ χιόνια, έλυώσαν και τὰ φοβερά τὰ τετρακόσια χρόνια.
"Εσπασαν οί άλυσιδες του σκλάβου και μ' έλευθερώμένα τὰ χέρια οί ραγιάδες σήκωσαν τὸ λάβαρο τῆς λευθερίας κι' άντήχησαν οί ραχοϋλες τὰ βουνά κι' οί κάμποι άπ' τούς κρότους τών καρυοφυλλιῶν.

Τι δέν έχουν νά μαρτυρήσουν και νά επιδείξουν τὰ χρόνια κείνα τῆς δουλείας και του άγῶνα, που δείχνουν ότι οί "Ελληνες δέ ξεχάσαν άκόμα μιὰ φορά τῇ φυλῇ και τὰ ιδανικά της, "Η "Ελληνική Πατρίδα είναι άθάνατη και πάντα θά ζῇ και θά φωτίζει τόν κόσμο με τὸ μεγαλειό της. Οί "Ελληνες δέν είναι άχθοφόροι τῆς άρχαίας δόξης τών προγόνων.

"Η φυλακή ή έξορία τὰ βλαβερὰ, ή περιφρόνησις, ή στέρησις, ή φτώχεια και ή άπελπισία τὸ μαχαίρι του άγῶ δέν τὴν πτόησαν. Γά "Ελληνόπουλα ποτέ δέ λησμόνησαν τὴν "Ελλάδα και τὸ ιερὸ χρέος τους στήν Πατρίδα.

Οί Σκλαβωμένες "Ελληνίδες ὅταν μαθαίνουν τίς πρώτες κουβέντες στὰ παιδιὰ τους, οί πρώτες λέξεις ήσαν, Πατρίδα, "Ελλάδα, "Ελευθερία. Δίπλα στο εικόνισμα φάνταζε κρυμμένο κειμήλιο ιερὸ ένα κομμάτι γαλανὸ λευκὸ πανί: Τὰ πρώτα παραμύθια τῆς γιανγιάς δέ μιλοῦσαν γιά τὸν δράκο και τὰ θηρία, μιλοῦσαν γιά τὴν παλῆα δόξα γιά τὴ σκλαβωμένη πόλη, γιά τὸν μαρμαρωμένο βασιλῆα. Τὸ πρῶτο νανούρισμα ήταν έμπνευσμένο άπ' τόν ιερὸ πόθο τῆς λευθερίας και τὰ πρώτα τραγούδια, στρέφονταν γύρω άπό θρύλους και ιστορίες τῆς ὁμορφῆς κι' άθανάτης πατρίδας μας και άπ' τὰ χρονικά τῆς δουλείας και του άγῶνα.

Κι' ὅταν έφθασε τὸ πλήρωμα του χρόνου κι' άκούστηκε ή φωνή τῆς μάνας κι' έτρεξαν τὰ "Ελληνόπουλα με τ' άρματα ν' άγωνισθοῦν κι' έκοψαν τὰ δεσμὰ τῆς σκλαβιάς, δίπλα στον άρματωλὸ και κλέφτη άνέμιζε τὸ μαντήλι τῆς γυναίκας που τουφερνε τὸ σακοῦλι με τὰ τρόφιμα. Δίπλα

στον πολεμιστὴ ή μάνα, ή γυναίκα, ή άδελφή, ή άρραβωνιαστικιά, γεμίζει τὸ καριοφίλλι πολεμὰ κι' αὐτὸς τρώγει, και πολλές φορές ὁμιλοῦν κι' οί δυὸ μαζί. "Η γυνίκα άμιλλάται τὸν άνδρα σὲ ήρωϊσμὸ δέν εἶναι ή δειλὴ γυναίκα του ραγιά που στρέφει τὰ μάτια λαχταρισμένη δέν εἶναι ή ντροπαλὴ κοπελιὰ που χαμηλώνει τὰ μάτια και κρύβεται πίσω άπ' τὰ παραθύρια. Εἶναι ή "Ελληνίδα! Ξαναζεῖ ή "Ιφιγένεια και ή Σπαρτιάτισσα. "Η τὰν ή επί τὰς» φώναζαν εκείνες «νά μὴ τὸ ντροπιάσης» φωνάζουν αὐτὲς πάνω άπ' ὅλα ή Πατρίδα!

Γιά νά μὴ πέσουν στὰ χέρια του έχθρου και άλλαζοπιστήσουν και προσκυνήσουν και περιφρονηθοῦν σάν γκιούρτσες δέν δειλιάζουν τὸν θάνατο. "Ελευθερία ή θάνατος φωνάζουν και άνατινάζονται στον άέρα με παιδιὰ και γέρους, ὀλοκαῦτωμα στον ὄω μὸ τῆς λευτεριάς!

«Κι' οί Σουλιώτισσες δέ ζοῦνε δίχως τὴν "Ελευθερίαν» χορεύουν στο Ζάλογγο και γκριμίζουνται!

Στάθηκε ή "Ελληνίδα σιυλοβάτης τῆς θρησκείας, τῆς οίκογενείας του "Εθνους.

Χρωστάει ή "Ελληνική Πατρίδα εὐγνωμοσύνη ὄχι μόνο στους πολεμιστὰς και στον κλῆρο, μά και στήν "Ελληνίδα γυναίκα του χωριοῦ και τῆς πόλης, του φτωχόσπιτου και τ' άρχοντικοῦ.

Σὲ σὰς ὡ "Ιεραὶ σκίαι
εὐγνώμονες θωροῦμε
μ' άγάπη με πολὺ στοργή
μ' άπειρὸ σεβασμὸ
Γιατί εἶπα: άθάνατοι νεκροί
ήρωες ἡξασμένοι
και δυὸ εἶχατε πάντα μαζί
Πατρίδα και Χριστό.

"Ησυχες αναπαυθῆτε μητέρες, τὸν δρόμο σας ακολουθοῦμε: Πάνω στὰ βουνά τῆς "Αλβανίας και τῆς Βορείου "Ηπείρου ξαναζήσατε στὰ νέα Σουλιώτικα κορμιά, στο πρόσωπο τών γυναικῶν του Ζαγοριοῦ και τών άλλων "Ελληνίδων.

"Ας σταθοῦν σὲ μὰς παραδείγματα οί παλῆς και οί νέες ήρωίδες και μεῖς άς σταθοῦμε άξίες τῆς βαρείας κληρονομιάς τῆς δόξης που μὰς άφησαν.

ΑΓΝ. ΝΙΚ

Τὰ νειάτα τὰ τρελλά, μὴν τὰ ζηλεύεις γέροντα, με τὰ χιόνια στὰ μαλλιά.
Τ' "Ολύμπιο κεφάλι, μὴν παιδεύεις, στο πέλαγος αὐτὸ. που ταξιδεύεις, με πόθους, που σ' άνάβουν τὴν καρδιά.

Τὰ νειάτα, τὴ θροσιά τους τὴν περίσσια τὴν έχουν, με τούς λείπει ὁ στοχασμὸς τὰ ὁμορφα κορμια τα κυπαρίσσια μαζί με τὴ μορφὴ τὴ νεραϊδίσια ποτέ δέν τὰ σκοτίζει ὁ λογισμός.

Μὸ σένο, που τὰ νειάτα σουχοῦν τῆγει ὡ! πόσο σὲ ζηλεύουνε κι' αὐτά...
Τὰ φρύδα σου, ή σκέψη ὅλο τὰ σμίγει, κι' ή πείρα άπ' τὴ ζωὴ που σουχει φύγει στο νου σὺχ' ὑποτάζει τὴν καρδιά.

Κι' ἐνῶ βυδίζεις ήμερα και πάεις ἐκεῖ, που θά σταθῇ κάποια βραδυά, άν κι' άλλοι θά σὲ φτάσουν νά ρωταίς.
Κι' αν σβύστηκε τῆς ζήσης σου ὁ Μῆας ρῶτα, θ' άντεῖχουν τὰ παιδιὰ;

"Η μήπως κάποια νύχτα, με λαχτάρα, ζητώντας κάποιο άνυπαρχτο "Αγιοφῶ, θά πέσουν άπ' του νου τους τὴν τρομάρα σ' άπείρου τὴν άτέλειωτην άνταρα, και σβύσουν μες στῆς τρέλλας του στωφῶς!

Καλότυχος σὺ Γέρο, π' άρμενίζει στο τέρμα τῆς ζωῆς θριαμβικά...
Τὰ νειάτα τὰ τρελλά, μὴ μακαρίζεις, μονάχα, μὴν εὐχῇ νά τους χαρίζεις.
Στο νου τους νά υποτάζουν τὴν καρδιά.

"Ανδρέας Α. Κωνσταντινίου
"Από τὴν ὑπὸ ἐκτύπωση συλλογὴ
«ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ»

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Οί νέοι κι' οί νέες μπορούν νά λάβουν μέρος στο διαγωνισμὸ μας γιά τὴ βραβεύση τριῶν έμβλητιῶν, στέλνοντας τὰ ποιήματά των ὡς εἰς 30 "Απριλίου ε. ε. Τὸ πρῶτο θά βραβευθῇ με 5000 δρχ. και έξάμηνη συνδρομὴ, τὸ δεύτερο με 3000 δρχ. και τριμηνὴ συνδρομὴ, και τὸ τρίτο με 2000 δρχ. και τριμηνὴ συνδρομὴ.

Τὰ τραγούδια πρέπει νά ναι με 24—32 στίχους δεκασύλλαβους και ἄναι, και νά έχουν σὺλ έμβλητιῶν.

"Η Σύναξη θά φροντίσει νά μεταποιηθοῦν και νά σταλαῖν σ' ὅλες τίς "Οργανώσεις τών νέων τῆς "Ελλάδας. Περιεχόμενα θά έχουν: Τους πόθους τών νέων γιά τὴν αὐριανὴ ζωὴ τὴν προῶδα τῆς κοινωνίας τὴν πείρα και τὴν προσήλωσιν στους παροπαράδοτους θεομούς τίς θυσίες τών "Ελλήνων δλων τών εποχῶν, και τούς άγῶνες γιά νά παρὴ τὸ "Εθνος μας τὴ θέσιν που καὶ άνήκει δικαιοματικά.

Η ΣΥΝΤΑΞΗ

ΦΩΣ ΑΠ' ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

25 του Μαρτίου
Μέρα τριπλή, μεγάλη

Μία δυνατή φωνή, φωνή γεμάτη από τον ήρωισμό της φυλής, ανηχεί παντού σήμερα και αναγγέλλει το ξημέρωμα της 25ης Μαρτίου.

Η ημέρα αυτή, επέτειος της απελευθερώσεως της φυλής μας, επέτειος μίας από τις μεγαλορροπεσιότερας και επιβλητικότερας ανθρώπινας πράξεις που αναφέρει η ιστορία, δεν μπορεί παρά να κάμει τις καρδιές όλων μας να σκιρτήσουν από υπερηφάνειαν και Έθνικο ένθουσασμό.

Γιατί θα μας φέρη και πάλι στο νου μας τους Ηρακλείους αιώλους των προγόνων μας, οι οποίοι πιστοί εις τας παραδόσεις της φυλής προσέφεραν τη ζωή τους για να αντιστάσουν στη σκληρά την δόμην της Ελευθερίας, στο πνιγμένο σκοτάδι του φώς, στην Έθνική συντριβή την Έθνικήν Ανάστασιν και την Νίκη.

Η 25η Μαρτίου ξημερώνει. Ψηλά από τον ουρανό ο άγγελος γοργότατος εύαγγελίζεται τον παρόντα, που θα χαρίση στην ανθρωπότητα τον Σωτήρα της. Και σ' έμάς έδω πέρα από το βάθος ενός ολοκλήρου οιώσους και περισσότερο απόγονοι οι πολεμικές βροντές των αγωνιστών του 21, τα έγερτήρια σαλπισματα του ξεσηκωμένου λαού, το τραγούδι του Ρήγα και οι βροντές από την τραγική και μαρτυρική ανατίναξη του ιστορικού Έλ Αρκαδιοβ.

Βαρύ στυλοβάτη που έχασαν. Ο γιός του, ξεη χρονών, είχε ένα τόσο καλοπροαίρετο και τόσο ώρατο παιδί, ώστε, αν τύχαινε τώρα να ταξιδεύω για τη Γαλλία, μ' εύχαριστήση μου θά τόπαιρνα μαζί μου για να του δώσω μιάν ανατροφή άναλόγη με την άξια του πατέρα του και με τη θέση που είχε προωρισμένο να πάρει στην άναγεννώμενη πατρίδα του. Τό πρώτιστα, τι θάθελε να πω από μέρους του στο θείο του Κωνσταντίνο, στο Μεσολόγγι.

— Να του πητε να μάς στείλει άλλα φορέματα, αποκρίθηκε. Δέ θέλω πιά να φορώ αυτά τα ρούχα. Μητέρα! γιατί μάς τα φόρεσες; Ο πτέρας μου πέθανε για την Πατρίδα, και θάπρεπε να μη ξαναβάλουμε πιά άπ' άπάνου μας τα γιορτινά μας.

Δεχθήτε, κυρία, κτλ.

ΒΟΙΤΙΕ

Μετάφρ. Δ. Σαλαμάγκας

Νικητήριες και Θριαμβευτικές μάς έχουνται οι κραυγές της ήρωικής έξόδου του Μεσολογγίου. Τα μάτια μας με θαυμασμό άνέβησαν εις ήρωικές και αλοφαισιμένες Σουλιώτισσες να σερνουν το δραματικό χορό του Ζυλόγυ και να κυλούν στη φρικτή εκείνη άβυσσος με το στόμα ξερό από τη δίψα της Έλευθερίας. Η 25η Μαρτίου είναι ημέρα Έθνικής υπερηφάνειας και ένθουσιασμού για μάς που είμαστε γνήσια τέκνα εκείνων που έπεσαν στο αίμα της Γροβιάς, στην Άλαμάννα, στο Πέτα, στο Μανιάκι, στο Μεσολόγγι.

Μιάν ήμερίσαν και τούτη η Έλληνική μας Πατρίδα, η Πατρίδα των Πατριδών, με τα χέρια έλευθερα, ξανάπαιρνε πάλι το μέγало δρόμο της προς τον πολιτισμό και το φώς. Σάν σήμερα οι ραγιάδες έλευθεροί, διαλαλούσαν σ' όλον κόσμο, σ' όλα τα Έθνη της γής το ξεσηκωμό των. Μιάν ήμερα σάν το ξεσηκωμό των. «Έλευθερία», που κατην σμερινή ή κόκκαλα των Έλτοκουσών μέσα στα καρτερούσιν ντροπαλίων τα έρρα και καρτερούσιν ενά σόμα, το στόμα λή και πικραμένη ένα σόμα, το στόμα της Έλληνικής ανδρείας να της πη το «ελα πόλι», βοήκε τα παιδιά της φτερά και πέταξε κάτω από το γαλανό ουρανό για να πη στην Έλλάδα τόχ' ίρι.

Σάν σήμερα ένα πρωί του Μαρτίου το 1821 ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωσε κάτω από τον καυσρό Έλληνικό ουρανό, τη Σημαία της Έπαναστάσεως. Με αυτό δεν εξέφραζε τίποτε άλλο παρά την κοινή θέληση των σκλαβωμένων Έλλήνων ν' αγωνιστούν ένα και τον άγώνα για να κερδίσουν την Έλευθερία και την Νίκη.

Η Νίκη έπρεπε να ξεπηδήση μέσα από την Έσπιν άγχα των ούρανων ποταμών. Η Έλευθερία έπρεπε να βλάστη η μέσα από τα κόκκαλα των Έλλήνων τα έρρα. Η Άθανασία μέσα από το θάνατο. Έλλάδα ζητούσε ν' άναστηθή.

Η Έλλάδα των κρηφών Σχολείων, η Μεγάλη Πατρίδα η Έλλάδα των ήρωων και των ήρωδών, πάλευε να σπάσει τα βάρη της δεσμά και σάν πρώτα άνδρειωμένη να χαιρετήση περήφανα από την φωτεινή κορφή του Όλυμπου της έλευθερίας τα Έθνη της γής. Οι γονατισμένες καρδιές, κατερούσαν να ξεδιλωθούν υπερήφανες σάν και πρώτα, να λυτρωθούν από την άναστη νύχτα και να χαρούν το φώς και την έλευθερία.

Πάλλωσαν με το θάνατο στήθος με στήθος, έσπειραν με τα κόκκαλά τους ταυς κάμπους και εις πλαγιές, πότισαν με το αίμα τους τα Έλληνικά χώματα. Μά δώσαν σε μάς την Έλευθερία και άναβίωσαν το πληγωμένο Έθνικό γόνιμο της φυλής μας. Σάν γνήσιοι λοιπόν απόγονοι και ήμεεις, εκείνων που άντιτάξαν τα στήθη τους στους τυράννουεδιαδελώνουμε για μιάν άκόμη φορά την άπόφασί μας να κερτίσουμε άμόλυπτη την παράδοσι της Έλληνικής ιστορίας και το Έθνος

εις το ύψος του το σήκωσαν οι Φεραίοι οι Διάκοι, οι Άνδροῦτοι, οι Ύψηλάντηδες, να μη ξεχάσουμε ποτέ την ήρωική έποποιία που συνέγραψαν με το αίμα τους και να φανούμε άνταξιοί της κληρονομιάς που ές έφθσαν πέφτοντας.

Το έσπε τη ματωμένη γαλανόλευκη το έσπε αυτό σύμβολο της φυλής μας πως κυματίζει υπερηφανα σήμερα πάνω στην έλευθή και τιμημένη Έλληνική γή. Το παραλάβαμε από τους προγόνους μας γεμάτο δόξα και τιμή και είμαστε ύποχρεωμένοι να το παραδώσουμε και έρεϊς όως το παρῶντα, για τι είμαστε γήσια Έλληνόπουλα με επίγνωση του προορισμού μας, μαχητάι, άνάημιουργοι έμφυχωτάι.

Είμαστε το σήμερα και το αύριο, είμαστε το μέλλον της φυλής, είμαστε γνήσια π' ιδία της Έλλάδος της Πατρίδος όλων των Πατριδών του κόσμου.

Έλάτε τώρα να βροντοφωνήσουμε όλοι μαζί.

Ζήτω το Έθνος, Ζήτω η 25 Μαρτίου
ΝΙΚ. ΚΡΕΜΠΟΥΝΗΣ
Σπουδαστής Ακαδημίας

ΣΑΒΒΑΤΟΝ
23 Μαρτίου
ΤΡΙΤΗ 26 Μαρτίου
ώρα 9η μ. μ.

Η καλλιεχνική συντροφία του
«ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»
δίδει Έθνική παράσταση εις το
Κινηματοθέατρο «ΟΡΦΕΥΣ»
υπό την προεστίασιν του κ. Νο-
μάρχου Ιωαννίνων με το δράμα

«ΑΦΑΝΕΙΣ ΗΡΩΕΣ
ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ»

των κ. κ. Α. Σαρακηνού—

Γ. Σωμάλη
και το Έθνικό Σκέτς

«ΑΓΙΑ ΜΕΡΑ ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ»

του κ. Βάσου Μπάραμπα
Την Παράστασιν συμπληρώνουν
άπαγγέλεις και Έθνικά τραγούδια

125 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Συνέχεια εκ της 1ης σελίδος
γι' αὐτούς... Ο άγώνας της Έλ-
ληνικής ψυχής νικά... όχι μόνο
στη χώρα μας όχι μόνο για την
έποχή εκείνη...

Τό αίμα, τό τίμιο των προ-
γόνων μας έτρεξε ποτάμι για
τη λευτεριά... για τη λευτεριά
ως ιδέα και έννοια πνευματική...
και όχι για έρεισμα υλιστικών
επιδιώξεων... Ας λένε οι δια-
στροφείς της ιστορίας, συμφε-
ροντολόγοι...

Τό 1821!... Τι βαρεία προσθή-
κη στη δυσβάσταχτη κληρονο-
μία μας!... ΣΑΡΚΟΣ

ΣΦΑΙΡΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Αι υπεροχώτεροι εξάρσεις του εού είναι να αφιερωθῇ ὁλοψύως εἰς τὰς μεγάλας ἰδέας καὶ αὐτὴν ὑπὲρ αὐτῶν ὅ,τι πολυμώτερον ἀγαθὸν ἔχει, μηδὲ τῆς ζωῆς του ἐξαιρουμένης· πρὲς νὰ ἐργάζεται ὑπὲρ αὐτῶν χι διὰ τῶν συνήθων ἀνθρωπίνων μέσων, ἀλλὰ δι' ἐντατικῆς οργασίας, μὲ ἀλύγιστον ἀπόπασιν διὰ νὰ διακαινίζωνται ἡ Κοινωνία ἐπὶ τὸ ἠθικώτερον καὶ διὰ νὰ στηριζέται ἐπὶ στερεῶν στηριγμάτων ἢ πηγῇ τῶν ἀγαθῶν ἢ Πατρίδος.

Αἱ Κοινωνίαι ἀδύνατον νὰ σταθῶσιν, ἐάν δὲν ὑπάρξῃ πνευματικὸς πολιτισμὸς, πλήρους ἡθικοῦ περιεχομένου. Διὰ τοῦτο ἡ χριστιανικὴ ἡμπερυσίς ἐπὶ τῶν αἰῶνων καὶ ἠθικὴ ἀνατροφή εἶναι ἀπαραίτητος. Μὲ πολιτισμὸν ὁλικὸν καὶ μὲ μηχανικὰ μέσα, δημιουργεῖται περιττὴ ἐπιφανειακὴ ἀνατροφή. Ἡ ἐπιφανειακὴ αὕτη ἀνατροφή δὲν θίγει τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, παρὰ μόνον δημιουργεῖ ἀνθρώπους μὲ ἰσχυρογνωμοσύνην, κουφότητα καὶ μὲ βίον ἀπεγνωσμένον.

Καθήκοντα ἱερὰ καὶ ἰσχυρὰ, εἶναι αὐτὸν ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ τρέφῃ ὁ νέος ὑπὲρ τῶν χριστιανικῶν ἰδεῶν καὶ τῆς φιλοπατρίας. Μεγαλύτεραν ἠθικὴν τύφλωσιν εἶναι ἀδύνατον νὰ συναντήσῃ κανεὶς εἰς ἀνθρώπους ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸ πᾶν μηχανεύονται πρὸς διαστροφήν τῆς ἐννοίας τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν. Ἐνθουσιασμός καὶ σφαῖρα ἐνεργείας τοῦ νέου πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐπικράτησις τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ πρὸς πόντος πρὸς δημιουργίαν ἐναρέτων ἀνθρώπων καὶ γνησίων πατριωτῶν πρὸς ἐξουθενώσιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀσεβείας, οἱ ὁποῖοι κιννοῦνται πρὸς ξεθεμελίωσιν τῆς ἠθικῆς τῶν Κοινωνιῶν. Τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ὑποκρισίας ἐν τῇ ζωῇ, τὰ ἀποτελέσματα εἶναι μηδὲν καὶ αἱ συνέπειαι τῶν ἐνίοτε ὁ-

δυνηραί. Ἄνθρωπος ὅστις ἐν τῇ ζωῇ δὲν συγκινεῖται πρὸς τῆς πασχούσης Πατρίδος, οὔτε ἐμπνέεται ἀπὸ ὑψηλᾶς ἰδέας καὶ ἀπὸ ἐκδηλώσεως ἠθικῆς ἐξάρσεως εἶναι ἠθικῶς τυφλός.

Ἡ ἀνάπη πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἐξυπηρέτησις αὐτῆς δι' ὁλῶν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, θίγει εἰς τὸν ἄνθρωπον δι-αρκὴν χαράν. Ἐξοχα πρόσωπα τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς μακρᾶς ἱστορίας εἰργάσθησαν μὲ συνέσιν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ μὲ κόπους, θυσίας διὰ τὴν μετατόπισιν τῶν καθημένων Κοινωνιῶν εἰς τὸ φῶς τῶν ἀληθειῶν, ἀπὸ τοῦ σκο-τος. Θέλει τις νὰ εἶναι πάντοτε χρήσιμος εἰς τὰς Κοινωνίας; Ἡ ὁδὸς εἶναι μία, ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς. Ἐκεῖ θὰ ἐπιτελέσῃ κανεὶς τὰ ὠραιότερα καθήκοντα καὶ τὰς καλλιτέρας χειρονομί-ας δι' αἰῶνια ἔργα.

Διὰ τῆς τοιαύτης εὐγενούς ἐργασίας καὶ ἄλλοι ἐργάται καὶ εὐεργέται τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος θὰ δημιουργηθῶσιν, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶ-ναι εἰς θέσιν νὰ ἀντεπεξέρχον-ται σθεναρῶς, νικηφόρως κατὰ τοῦ πνεύματος τῆς πλάνης, τὸ ὁποῖον ὑπεισῆλθεν εἰς τὰς Κοι-νωνίας ἐκ τινῶν ἀφρόνων.

Διὰ τοιαύτης χρηστῆς ἐργα-σίας καὶ βραβεύσεως τοῦ ἀγα-θοῦ θὰ αὐξηθῇ εἰς τὰς Κοινωνί-ας ἡ κορωνὴς τῶν ἀρετῶν ἡ εὐ-σέβεια καὶ ἡ πίστις εἰς τὴν πη-γὴν τῶν ἀγαθῶν, τὴν Πατρίδα. Ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν θεῖον ζῆλον καὶ νὰ δαπανώμεν τὰς δυνάμεις μας ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς ἀρετῆς, ὁπότε ὁ θεὸς θὰ ἀναπληρῶνῃ τὰς ἀδυναμίας μας καὶ θὰ πολ-λαπλασιάσῃ τὸ τάλαντόν μας εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας τῆς ζωῆς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΑΛΩΝΗΣ
Καθηγητῆς

Ἐνισχύοντας
καὶ διαδίδοντας τὸ
ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ
Ἐκκλησιάζοντες
Πατριωτικὸν καθήκον

—ΤΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ ΜΑΣ—

Ἡ παθητικὴ στάσις μερικῶν νέ-ων ἀπέναντι στὴν ἡρωικὴ προσπάθεια τῆς Ἑπαιρωτικῆς Νεολαίας γιὰ τὴν δημιουργία καινούργιας πνευματικῆς ζωῆς, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐγ-κληματικὴ ἀντίδρασις ποὺ ἔχει θέσῃ μόνο στίς τάξεις τῶν φα-νερῶν ἐχθρῶν. Ἡ κοινὴ γνώμη ἐδίδασκεν ὅτι ἡ βάρβαρος ἀμέλεια μοιάζει μὲ δόλο... Τοὺς προει-δοποιοῦμε εἰλικρινά ὅτι τὸ βάρος στὴ συνειδησὴν τοὺς θὰ μεγαλώ-νῃ διαρκῶς.

ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ἀδικαιολόγητους μερικοὺς ποὺ συζητοῦν ποιὰ θὰ εἶναι ἡ συμμετοχὴ τῆς—ὑπὸ διάλυσιν εὐτυχῶς—ΕΠΟΝ στὸν Πανεθνικὸ ἑορτισμὸ ποὺ προε-τοιμάζεται γιὰ τὴν 125ῃ ἐπέ-τειο τῆς Ἑθνικῆς Ἐπανάστα-σεως τοῦ Εἰκοσιένα.

Αὐτὴ φυσικὰ εἶναι ἡ ἀτομικὴ μας γνώμη... Τὰ πράγματα θὰ δώσουν τὸ δίκην σὲ μᾶς ἢ στοὺς συζητητὲς μας...

Ἐμεῖς εὐχόμεσθε (καλόπιστα καὶ εἰλικρινά) νὰ διαψεύσῃ ὁ μᾶς ἡ ΕΠΟΝ...

ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΩΝ ΣΠΟΥΓΙΤΩΝ

Τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τῆς ἀποκο-πῆς ἡ Ε. Α. γιὰ νὰ μὴ μείνῃ αἰσῶ ἀπὸ τὴν ἀντίληψη ὀργάνωσις τῆς «Ἑλληνο-πούλας» ἔδωκε «χορὸ παιδιῶν». Γιὰ νὰ μαζέψῃ περισσότερα παιδιὰ καὶ νὰ δείξῃ «ὄγκο» κανόνισε δωρεὰν τὴν εἰ-σοδο...

Τὰ σπουγίτια τῆς γειτονιάς ποὺ εἶχαν διάθεσιν νὰ παῖξουν φάρσα στίς κουκουδίνες ἔγιναν παρέα, ὁ Τάσος ὁ Νίκος, ἡ Τασία, ἡ Βέρα καὶ τὸ ντίπ-τσάκνο ἡ Φλόρα, πῆγαν μὲ ὕψος ἐπισήμων καὶ ἔλαβαν μέρος στὸ κουκου-ἐδικο μπάλ, τὰνφάν.

Στὴν ἐπιστροφή τοὺς ἀπολογήθηκαν ὡς εἴθης ἡ Βέρα στὸν πατέρα της ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἰδῇ στὰ μάτια ἐπειδὴ «εἰρήνη» τὸν κουκουἐδικὸ χορὸ...

—Καλὲ μπαμπά... ἔμεῖς δὲν κάνουμε καλὸ στοὺς κουκουἐδες γιὰτὶ πρῶτον τοὺς δείξαμε νὰ ὑπολογίζον σὲ ψεύτι-κια δύναμη καὶ δεύτερον, τοὺς φάγαμε ἐπὶ τέσσερα γυνίσματα.

Ἀλλὰ δὴ τὰ πονηρὰ σπουγίτια... τὴ φέρανε ὁσχημα στοὺς ἀετογυλῆδες κουκουἐδες... γίνοντας διπλὸ σαμποτάζ «τοῦ ἀγῶνα».

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΠΡΩΩΝ ΤΟΥ 21

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

1848.— Ο Πειραιάς, μόλις παίρνει την όψη μεγάλου χωριού, πού άπαλά άγκαλιάζει, μέσα στη στοργική άγκαλιά του, τους άπ' όλες τις έλεύθερες γωνιές της νεογέννητης τότες μικρής σ' έκταση, μά μεγάλης σέ περιεχόμενο Έλλάδας, Ψαριανούς κι' Ύδραίους και Σπεισιώτες, κι' άλλους νησιώτες, μαζί με Μωραίτες και Ρουμελιώτες άγωνιστές...

Είναι ή εποχή, πού τó έμπόριο και ή ναυτιλία, δέν είχαν άνοίξει την τωρινή κίνησή του, και πού ή σιγαλιά και ή μοναξιά, είναι τά μόνα πού ό Πειραιάς προσφέρνει στους φτωχούς αυτούς άγωνιστές, πού ήρθαν νά ξανασάνουν εκεί ήσυχά, ύστερ' άπό την πολύχρονη τιτανομαχία γιά την άπελευθέρωση της Φυλής μας, άπό την τετρακοσάχρονη σκλαβιά.

Σ' όλων τά στόματα και στών παιδιών τά τραγούδια και στών manάδων τά παραμύθια και στών γερόντων τις διηγήσεις, πλανιούνται οι μορφές του 21, κι' ανάμεσα σ' όλες, μία, ξεχωριστή, ύπέροχη, ένα όνομα—μέτεωρο φωτεινό, ένα όνομα—σύμβολο; ένα όνομα θρύλος: Αύτου, πού γεννήθηκε, κάποιαν αύγή του 1787 στο χωριό Τουρκολίκα της Έπαρχίας Λεονταρίου, και πού άπό τη Ζάκυνθο, πού είχε πετάξει, γιά νά ταχθί στα Άγγλικά τάγματα των Ιονίων, ήρθε στο πρώτο ξύπνημα της Φυλής, κοντά στο Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, τό θρυλικό Γέρω του Μωρηά, και στάθηκε πλ' ή του άξία, διπλά άγαπητός, σαν συγγενής και σαν καλό παλληκάρι, και πού τόσα και τόσα κατορθώματα είχε στο ένεργητικό του, ως τό τέλος του Άγώνα...

Παλληκάρι άληθινό, λεβέντης στη μορφή και στη σκέψη. περήφανο παιδί, του ξυπνημένου Γένους, πολέμησε, πάλαιψε, άγωνίστηκεν, όπου ή Πατρίδα τον κάλεσε, ή άπλως τον χρειάστηκε, χωρίς ποτέ νά ζητήση

άμοιβή ή άνταπόδοση.

Πόσα δέν είχαν νά ποδν γιά την παλληκαρία, γιά τη δράση του στον Άγιο Σώστη, στα Δερβενάκια, πού και με τα ίδια του τά χέρια σκότωσεν έναν Πασά του Δράμαλη, παίρνοντας γιά θύμησι τά χρυσά του τ' άρματα, γιά την άλωση του Άργους, πού τον ώδήγησεν ή συνεργασία της Μπουμπουλίνας, γιά νά λευτερώση την τόσο στρατηγικά σπουδαία Έλληνική εκείνη γωνιά, και γιά νά πάρη τη μολυβένια σκεπή του Τουρκικού Τεμένους, και νά την κάνη «μπάλλες» γιά τά τουφέκια, πού τόσην ανάγκην είχαν τά μαχόμενα παλληκάρια, γιά τό τρέξιμό του, πούφτανε, λέει, τό πιο γρήγορο άτι, γιά τά τολμηρά πηδήματά του, πόνω άπό έφτά άλογα, και γιά τόσα του άλλα.., Κι' όμως, ενώ οι άλλοι άγωνιστές της τιτάνιας έποποιίας του 21 έστω κι' άργά—σαν ό Κολοκοτρώνης—δικαιώθηκαν και τιμήθηκαν άπό τό λεύτερο πιά Έλληνικό Κράτος αυτός, μόνος, ξεχασμένος, παραγνωρισμένος, κλεισμένος μέσα στα πένθιμα σκοτάδια της τύφλωσής του, και άγκαλιασμένος άπό την άχώριστη συντροφισιά του, τη φτώχεια, μά πιο πολύ δηλητηριάσμενος άπό την πίκρα της φριχτής έγκατάλειψης και της παραμέλησης, πού οι συνέλληνές του, του χάρισαν, γι' άμοιμή των όσων άμέτρητων πρόσφερε γιά την άπελευθέρωσή τους, με την καρδιά γιομάτη άπογοήτευση, μά πάντα περήφανος, ώστε νά μη παρασυρθή σέ κολακείες και ξεσκονίσματα των τότες ίσχυρών, χτεσινών συμπολεμιστών του, κι' ούτε σέ παρακλήσεις γιά βοήθεια, άφησεν ένα δειλινό, την ύστερη πνοή του, στο ζέφυρο του Σαρωνικού, σαν άληθινός ήρώας, σαν πραγματικό παλληκάρι, χωρίς νά λινήση, μά και χωρίς νά βγί άπ' τό στόμα του, ούτε μία λέξη παράπονου, γιά την άδικη έγκατάλειψή του, γιά την

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Έπίσκοπος Βελλας και
Εκόντης

Άνοιξε ή Ήπειρωτική γή και δέχτηκε τον Έπίσκοπο Βελλας και Κονίτης Άθανάσιο (Νάση).

Γύρω άπό τον τάφο του σταθηκαν εκπρόσωποι όλης της Ήπειρωτικής Κοινωνίας και των Άρχων. Πρώτος άπ' όλους ό πνευματικός του Πατέρας, ό Άγιος Ιωαννίνων κ.κ. Σπυρίδων, ό γίγας αυτός της Ήπειρωτικής Εκκλησίας και πρωτόπορος των έθνικών αγώνων της τελευταίας τριακονταετίας. Η οίκογένειά του, οι συγγενείς και χωριανοί του, οι εκπρόσωποι των Πολιτικών Άρχων, του στρατού, όλης της Ήπείρου, τα Σχολεία και τά Άγαθοεργά Ιδρύματα πού τόσον έχουν γνωρίσει την ευεργετική του δράση.

Τέλος οι Ύργανώσεις των νέων και τά Σώματα Προσκόπων και Όδηγών, των όποιων ό Άθανάσιος υπήρξεν άπό τους θεμελιωτές.

Συγκινητική υπήρξεν ή συμμε-
(Συνέχεια εις την 11ην σελίδα)

άτιμωτική άγνωμοσύνη, πού οι σύγχρονοί του το ύδειξαν, μά πάντα περήφανος κι' ικανοποιημένος, γιατί κι' αυτός, ήταν ένας άπό τους πολλούς, μά ίσως ό πιο διαλεχτός, πού βόηθησε, νά ξαναγυρίσουν στις πατρίδας τους στα μαρμαρόχτιστα παλάτια, εκεί πού γεννήθηκαν ή «Άπτερος Νίκη» κι' ή Λευτερή...

Ο έξηντάρης αυτός τυφλός του Πειραιά, πού έσβυσεν ένα δειλινό του 1848, ήταν ό Νικήτας Σταματελόπουλος, ό θρυλικός κι' άθάνατος Νικηταράς.

Αιώνια ή μνήμη σέ τέτοιους νεκρούς, πού και με τό θάνατό τους δείχνουν, πως ξέρουν νά πεθαίνουν σαν παλληκάρια, άφίνοντας ζωντανό παράδειγμα προς μίμηση γιά κείνους πού μένουν...

Ένας τεράστιος άνδριάντας του Νικηταρά είναι στημένος και θά μένη αιώνια μέσα σέ κάθε ελληνική ψυχή.

Γιά νιννα 20—3—46

ΑΝΔΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΒΑΣΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΜΑΝΤΗΛΑΚΙ

Είμαι ένα μικρό ωραιότατο μαντηλάκι. Κατάγομαι από σπανίο έκλεκτο σόι, και το παρουσιαστικό μου δείχνει τη λεπτή και περιποιημένη μου φύση, αν και η νεότητά μου σχεδόν έχει περάσει και ξεθώριασα από την πολυκαιρία. Όταν μία μέρα—πάνε τώρα έφτά χρόνια—τό αφεντικό μου με τοποθέτησε στη βιτρίνα του καταστήματός του, η χαρά μου ήταν ανέκφραστη και έρεμα από συγκίνηση, γιατί έτσι πρωτόβγαίνα στην κοσμική κοινωνία, που με τόσο ανυπομονησία περίμενα να γνωρίσω, κλεισμένο ως τότε στο σκοτεινό κουτάκι με τ' άλλα τ' αδελφάκια μου.

Στη βιτρίνα ήμουν τόσο ικανοποιημένο... Θαρρούσα, πως ο κόσμος, που σταματούσε μπροστά στη τζαμοκιά, έμενα κυττούσε, σ' έμένα χαμογελούσε, πως τον ξετρελαίνει το ωραίο θαλασσί μου χρώμα και τα λευκά άνθκια που ποίχαν κεντημένα, και ο θαυμασμός τους για μένα ήταν μοναδικός.

Θωρούσα τον έαυτό μου υπερήφανο που ωμόρφωινα έτσι την βιτρίνα του κλάου μου κυρίου και δεν εύρισκα τρόπο να ανταποδώσω την ευγνωμοσύνη μου.

Στη μία όκη του μεταξένιου μου κορμού φάνταζαν δύο όμορφα ζωγραφιστά ματάκια, που έμοιαζαν σαν γοργινές βαρκούλες σε λιμανούλα όλογαλαξη. Με τα ματάκια μου αυτά είδα και γνώρισα τόσους διαβάτες... Παιδοὺ λες, που οι μπαμπάδες τους τίς έφεραν να διαλέξουν. Ζευγαράκια νεαρών που με τρυφερότητα έξέφραζαν τις προτιμήσεις τους για τοῦτο ή εκείνο το αντικείμενο γοργόντους και εγγένηδες που όφρες έστάλιζαν απ' έξω ύπολογίζοντας με σχολαστικότητα την οικονομική τους δύναμη για να εκτελέσουν ένα τρυφερό τάξιμο ή μια υποχρέωση. Θλιμμένες γυιοὺλες που ήσαν να στείλουν το δώρο τους στα ξενιτεμένα τους... Ήμουν ένα χαριτωμένο πραγματάκι και η πλούσια ελκίνη κατοικία μου στην οποία φιγουράριζαν χρυσά ρολόγια, άργυρές καθένες, γραβάτες, κρυστάλλινα καθαρστάκια, ζέρσεϋ μπλουζές, πουλόβερ, λαμπρά δακτυλίδια και λογιές—λογιές καλλυντικά, έμοιαζε σαν όνειρο...

Αλλά μόλα ταῦτα μία κρυφή έπιθυμία άρχισε να δονή ανάλαφρα την υπαρκτή μου, που μέρα με την ήμέρα μεγάλωνε.

Έβλεπα ότι συχνά πολλά αντικείμενα δίπλα μου με έγκατέλειπαν και μάλιστα πέρναντας κάποτε μερικά μία τέτοια πόζα... Και δεν ξαναγυρνούσαν. Τότε ο κύριος έσπευδε να τ' αντικαταστήσει με άλλα ακόμη πιο όωρατα. Και μόνον εγώ και λίγα άλλα έμειναν πάντα εκεί. "Ω! Ή άνία με έβνιγε πιά και δεν έβλεπα την όωρα τ'ά έγκαταλείψω τη γαλόμεραχη εκείνη γωνιά και να γυρίσω έλεύθερο τον κόσμο..."

Όταν ένα ζευγαράκι πλησίασε στο τζάμι μας χαμογελώντας. Έκείνη είχε όλόξανθα σαν το θυμάρι μαλλιά και τα καστανά της ματιόκια έπεσαν τόσο θερμά επάνω μου, που μαγεύτηκα. Έκείνος μελαχροινός και γαλανομάτης την κρατούσε απ' τη μασάλη και όταν χαμογελούσε, δύο σειρές από λευκοσμάλλια δοντάκια έκαναν την εμφάνισή τους: «Κολή μου, διάλεξε, εκείνο που σου άρέσει».

—Θα προτιμούσα, χρυσέ μου, κάτι με λίγα λεφτά, άφου ήάχειτην ίδια σημασία για μένα.

—Και βέβαια, έχεις δίκιο... Άλλά... —Όχι... Μίμη... Άρκετά δώρα μου έκανες ως τα τώρα. Τριαντάφυλλα, καρφίτσες άργυρές για συμπλήρωμα του μεγάλου δώρου της καρδιάς σου.

—Λούση, σήμερα που έχεις τ'ά γενέθλιά σου δεν θάπρεπε—θαρρώ—να ύπολογίσουμε και τόφ στο ποριτόφι...

Κάτι τ'ά πάρεις... Έμεινε για λίγο σκεπτική κι έπειτα άναδεύοντας για λίγο τα μαλλιά της, μου ξανάρεξε πάλι το βλέμμα της και σε μία στιγμή που με κυττούσε, τού είπε: —Άφου λοιπόν, έπιμενεις, δεν ήμπορ' ν' άρνηθώ το δώρο σου. Νά! Θά ήθελα εκείνο το θαλασσί μαντηλάκι με τα ματάκια και τα λούλουδα...

—Μά είναι τόσο φτωχό και ταπεινό... —Δεν πειράζει... Έχει όμως μία παράξενη όμορφιά! Κί'εται μ' άγόρασαν και έγκατέλειπα τη βιτρίνα.

Πέρασα μαζί τους μία όμορφη άνοιξη και ένα πιο όωραίο καλοκαίρι, κυματίζοντας ανάλαφρα από τ' άγέρι της έξοχής και λουσμένο με άρωμα. Ήπια την άλμυρα τη, πλάτ και πήρα από τ'ά χείλη των νεαρών μου κυρίων τη φρεσκάδα της άγάξης, με χείδεψαν χεράκια βερφυλινά και με πότισαν τ'ά ματάκια τους δάκρυα ευτυχίας.

Έκείνη μου κομψίδιασε στο πανάκι μου μαργαρίτες τών λειβαδιών, χιονολούλουδα και άντιδώρα της έκκλησίας: εκείνος δάφνη, αϊγόκλιμα και βιολέτες ταύ έπιταφίω. Στιγμή δεν φεύγει από το τού μου το άδέχαστο αυτό στέδιο της ζωής μου...

Σάν χιονοπάριασε και τα φύλλα άρχισαν να κιντρινίζουν και να περνούν τ'ά πρώτα βρόχινα ρίγη απ' το ζεστό ως τότε πανάκι μου, μία μέρα ή χαριτωμένη κυρία μου μου φάνηκε τόσο σκεπτική, που δεν μπόρεσα στην άρχή με κανένα τρόπο να έξηγήσω το λόγο. Άλλά ξαφνικά ή όψη της άλλαξε και άρχισε να τραγουδ' ένα όωραίο έμβατήριο, έτοιμάζοντας τη βαλίτσα του κυρίου μου. Το μεσημέρι ήθε κι εκείνος, μ'ά πιστέφτε με λίγο έλειψε να μη τον άνογωνώρισω! Φορούσε τη τολή του έφ'εδρου άξιώματικού, και μάλιστα όντας έρχετο με λαχάρα στο στήθος της και φώναζε με χαρά:

—Να! πιάω! Για την Πατρίδα Λούση μου... Έκεί στην Άλβανία να δώ-

σουμε ένα μάθημα στους φρατέλους!...

Φιλήθηκαν γλυκά, ενώ εγώ έμεινα για όωρα σφιγμένο μέσα στις παλάμες τους, και σαν άποχωρίστηκαν, έπεσα λιπόθυμο στο πάτωμα. Έκείνη βγήκε στο παραθυράκι με τις γλάστρες και κουνώντας με, άποχαιρετούσε σε λίγο τον λατρεμένο της, που χάθηκε στο βάθος του συνοικιακού όδρου:

—Άντε στο καλό, χρυσέ μου! Και ή Παναγιά τ'ά σε φέρει κοντά μου νικητή!...

Άν και τ'ά πράγματα τ'ά έφεραν να στερηθώ την άγαπημένη παρουσία του κυρίου μου που πολεμούσε εκεί ψηλά σαν λιοντάρι, ή χαρά μου όστόσο δεν λιγόστεψε. Έβλεπα την κυρία μου χαρούμενη, περήφανη, γενναία, όπως και όλο τον κόσμο όλόγουρά μας. Μαζί της περνούσα τις κρύες χειμωνιάτικες νύχτες και έθαύμαζα την όπομονή της σαν έπλακε μάλλινα του άγαπημένου μας, άκούγοντας άκόμα και τ'ά όμορφα τρυφερά γράμματά τους. Βέβαια συχνά δάκρυα νότιζαν τις άκρες μου, αλλά τις λαμπρές μέρες που ό λαός και ό σιγκατός γιόρταζε κάποια νίκη του μειώπου και ή γαλανόλευκη κυμάτιζε με περιφάνεια στού; έξώστες, ήμουν τόσο γοητευμένο να κωματίζω κι' έφες τόσο δά μικρούλι θαλασσί, στο τσεπάκι της μπλουζίτσας της!...

Μά ή μεγάλη αυτή ευτυχία δεν βόσταζε και πολύ, αλλοίμονο... Μία όολή μέρα του Γενάρη άλλαξε τόσο τη ζωή μου... Τόσο πολύ...

Έκείνη την ήμέρα οι σιρηνες έβόηζαν πάλι. Άκούσαμε τού; βόμβους τών άεροπλάνων και ή άγαπημένη μου κυρία έτρεξε για το κατεφύγιο. Στά όρόμο όμως, πενήντα μέτρα πιο πέρα έσκασε μία βόμβα, που δεν την σκότωσε μα αλλοίμονο την άφνης για πάντα τυφλή!... Καυμένη μου Λούση...

Την πήγαν στο Νοσοκομείο καμιά όεραπεία. Και όότερα από ένα μήνα την πήρε ό αδελφός της στο σπίτι του. Εκεί όταν συχνά έμεινε μονάχη στην σάλα, μέσα σε παγερή σιωπή, πατάμα τ'ά δάκρυα κυλούσαν απ' τα ματια της και εγώ το όμοιρο τ'ά έπινα με τόσο θλίψη... Κι' άκόμα, χιλιάδες φορές το όγρό μου μετάξι δέχονταν τις ίλαρες άνταύγειες τού μικρού καντυλιού της Παναγίας, τις όρες που ή τυφλή γονάτιζε εύλαβικά να δεηθ' για τ'ά άγαπημένο της, και για την Ελλάδα μας...

Και μία μέρα ό άρχίατος έστειλε στο σπίτι ένα λαχαγό να τη συνοδεύσει στο στρατιωτικό Νοσοκομείο, άναγγέλλοντάς της πως ό Μίμη μας ήταν εκεί λαβωμένος στην όμοπλάτη. Μπήκε στο θάλαμο και με τ'ά βοήθεια του λαχαγού εκείνου βοήθηκε σε λίγο μπροστά στο λαβωμένο, Θεέ μου, πόσο κλά-

(Συνέχεια εις την 11ην σελίδα)

Ήταν ένα όμορφο μαγιάτικο δειλινό,



ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΔΙΑΝΟΙΕΣ

ΚΑΙ ΚΑΠΝΟΝ ΑΝΑΘΡΩΣΚΟΝΤΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἶνε ἓνα φρικτὸ πρᾶγμα ἡ ἐπιβίωση αὐτὴ τοῦ κτήνους στὸν ἄνθρωπο. Τὸ ἀναγνωρίζεις, τὸ σπουδάζεις ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἠθικῆς ζωῆς σου, τὸ περιφρονεῖς καὶ μὲλα ταῦτα μένεις ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦσουν πρῶτα, εἴτε ὑποκύψεις σ' αὐτὸ εἴτε ἀντισταθεῖς. "Ὅταν ὅμως αὐτὸ τὸ κτηνώδες, ἀποσκηπάζεται κάτω ἀπὸ ποιητικὴ ἐμφάνιση, δταν σοῦ ἐμπνέει τὸ σεβασμὸς, τότε εἶσαι γιὰ πάντα χαμένος. Τὸ κτήνος, ἐξαφανίζει μέσα σου τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸ εἶναι φρικτὸ, γιατί παύεις πιά νὰ διακρίνεις τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ.

(Ὁ Νεκλουντώφ) κατάλαβε καλὰ ὅτι ἡ φρικτὴ ἀθλιότης τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μάρτυρας στὶς φυλακὲς καὶ τὸ ψυχρὸ αἴσθημα ἀσφαλείας ἐκείνων ποὺ ἔκαναν τὸ κακὸ, προερχόταν ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐπιχειροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν κἄτι τὸ ἀδύνατο: ὄντας αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κακοὶ, ἐργαζόταν νὰ ἐξαφανίσουν τὸ κακὸ· ἀμαρτωλοὶ. ἤθελαν νὰ φέρουν στὸν ἴσιο δρόμο ἀμαρτωλοῦς.

Ὁ Νεκλουντώφ, εἶχε καταλάβει ὅτι ἡ κοινωνία, οἱ πολῖτες οἱ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ὑπάρχουν ὄχι γιατί ὑπῆρχαν ὄντα ποὺ δίκαιαν καὶ τιμωροῦσαν τοὺς ὁμοίους τους, ἀλλὰ γιατί οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ αἰσθάνωνται οἶκτο οἱ μὲν γιὰ τοὺς δέ, καὶ ν' ἀγαποῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Ἀπὸ τὴν «Ἀνάσταση» τοῦ Λ. ΤΟΥΛΣΤΟΗ
Μεταφρ. Δ. Σαλαμάγκας

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΚΡΙΝΟΥΜΕ σκόπιμο νὰ γνωρίσουμε ὅσοις ἀναγνώστες μας ὅτι τὸ περιοδικὸν μας δὲν δεσμεύει κατένα ἀπ' τοὺς συνεργάτες του δείχνοντας προτίμησιν ἐπὶ δημοτικῇ καθαρεύουσᾳ. Προσθέτομε ὅτι ὁ οἰκογενειακὸς κώλυς τοῦ Περιοδικοῦ μας ἀποκλίνει ἐπὶ χρησιμοποίησιν τῆς συνηθισμένης γλώσσας, τῆς ἀληθινῆς δημοτικῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν συμπάσκει τὴν γλῶσσαν τῶν μαθητῶν καὶ τῆς «ἀγκιτάνας».

Στὸ πατρικὸ σπητάκι μου ἡ μνήμη ὅλο γυρνᾷ, μ' ἔντονο πάθος κι' ἄσβυστο νυσταλγικῆς ἀγνότης, ἐκεῖ ποὺ πρῶτο ἀνέτειλε τὸ Φῶς ἀγνοῦ Ὁσαννὰ, καὶ θῶπευε τὸ λίκνο μου τὸ βρεφικὸ τῆς νειότης...

Ἀνάμεσα σι' ἀστραφτερά σπητάκια ἐνὸς χωριοῦ. φαντάζει μεγαλόπρεπα τ' ἄβρο σου μεγαλεῖο, κι' ὁ λογισμὸς μου εὐλαβικά τὰ χρόνια τοῦ «ἀγοριοῦ» ἀναπολεῖ περίλυπα, σὰν πῆγαινα σχολεῖτο...

Σὲ πέλαγο ἀναμνήσεων πλανιέται μου ἡ ψυχὴ. κι' ἀντλεῖ στα πλούσια ὀράματα τῶν ξένοιαστών μου πόνων, τ' ἄφθαστο γέλιο, τ' ἀγαθὸ, π' ὀλόγυρα ἀντηχεῖ θριαμβικὸ, τρισεύγενο τραγοῦδι τῶν αἰώνων...

Θυμᾶμαι... Κάθε Κυριακὴ τῇ μοσχοβόλα σου Ἐκκλησιᾷ, οἱ χωριανοὶ στὰ γιορτινὰ ντυμένει, πηλμυρίζαν, κι' ὡς τοὺς θωροῦσα, ἐνοιῶθα τοῦ, μόχθου ἡ ἀπελπισιὰ νὰ σβύνη σι' «Ἀλληλούϊα»... ποὺ σιγοψιθυρίζαν...

..Κάθε Γιορτὴ ξεφάντωμα, ξέφρενο γλέντι χαρωπὸ, τοῦ βίου τίς ἄοχημες πτυχές, ὅλοι τους λησμονοῦσαν, «ἄς πᾶει καὶ τὸ παληάμπελο» γιὰ ἓναν γλυκὸ σκαπό, λέγαν τοῦ Βίγκου οἱ ἐρασταὶ κι' ἀπὸ καρδιᾶς γελοῦσαν...

Καὶ χόρευαν νειοὶ καὶ γρηῆς, κοπέλλες λιγερὲς στητές, στὸ μεσοχώρι τοῦ χωριοῦ καὶ λίκνιζαν τῇ μέσῃ, ποῦνοιθε ὁ νηὸς μὲς τὴν καρδιὰ ἀγάπης σαΐτιες σὰν λάχαινε κι' ἀπάνω του κάποια ματιά νὰ πέσῃ...

..Δάκρυ καὶ γέλιο ὅλα μαζί... Καὶ κείνης, ποὺ ὀρφανὴ τρυγοῦσε χρόνια τὸν καὶμὸ τοῦ χωρισμοῦ τοῦ ἀνδρός της, ἐμοίραζαν τὸν πόνο τῆς ἀγαπημένας οἱ χωριανοὶ κι' ἐδιώχναν τὸ παράπονο τῆς πίκρας ἀπὸ μπρὸς της...

..Καθημερινές, ἐβούιζαν οἱ κάμποι κι' οἱ πλαγιές ἀπ' τὸ τραγοῦδι τῆς δουλειᾶς ἀγνῶν νοικοκυραίων. Ἀστραφετὴ ἡ ξένοιαστη ζωὴ σὰ θεῖες μαρμαρυγές μὲς ἓναν κόσμον εἰρηνικὸν, εὐλογημένον, ὥρατον...

..Καὶ μιὰ καινούργια ἀνάσταση, ἡ κάθε μιὰ ἐποχὴ. Καλοκαιράκι, ἄνοιξη, φθινόπωρο, χειμῶνας, ὁ κόσμος σου, χαρὰ Θεοῦ, μακάριος εὐτυχεῖ κι' οὔτε τὸν σκιάζει ὁ ἄδηλος μῖα συμφορὰς κυκλῶνας...

..Κι' ἦρθε ὁ καιρὸς—μαῦρος καιρὸς—νὰ σ' ἀποχωριστῶ, μῖα εἰμαρμένης τῇ βαρεῖᾳ ἐντολῇ ν' ἀκολουθήσω, καὶ μ' ἓναν κόσμον ἀλλόκοτον καὶμους νὰ μοιραστῶ καὶ μιὰ ζωὴ παράξενη τυφλὰ νὰ προσκυνήσω...

Ὅμως ἐγὼ δὲν ἔρριξα λιθάρη λησμονιάς... Μὲς τὴν ψυχὴ μου ἔφερνα τὴν ἀχραντὴ σου εἰκόνα, τι' ἀπὸ τῆς λήθης τό θολὸ νερὸ τῆς ἀρνησιᾶς δὲν ἄγγιξε, τὴ φλογερὴ καρδιὰ μου, οὔτε σταγόνα...

Τῆς πολιτείας δὲν ἔγινε σκλάβος ἀμαρτωλός... Τ' ἄσμα τὸ πλᾶνο ἀψήφισα Σειρήνων, ποὺ μεθοῦσε. Ἡ ἀνάμνησίς σου ἦτανε, ἀραξοβόλι καὶ γιαλὸς ποῦτρεχε δέσμια ὁ λογισμὸς καὶ τὰ παλὰ μου ἐξοῦσε...

Μοναδικὴ μου ἀπαντοχὴ... Κοντὰ σου νὰ βρεθῶ πὼς λαχταρῶ... κι' ὁ πυρετὸς μὲ κατακαίει ἀρρώστου, τῆς Ξενητείας ὁ ἀμοῖρος δεσμώτης. πὼς ποθῶ νὰ δῶ μ' ἀνέκφραστη χαρὰ τὴ συντομία τοῦ νόστου...

Κι' ἔτσι σὰ μέσα σ' ὄνειρο ἀγνῆς μῖα χαρὰυγῆς, ν' ἀξιώθῃ τ' ἀνάβλεμμα θερμὰ νὰ σ' ἀτενίσῃ, καὶ νὰ φωνάξω «τίποτε ἀκριβὸ κάτω στὴ γῆς δὲν εἶναι ἀπ' ἓνα πατρικὸ σπητάκι ποὺ καπνίζει»...

ΠΑΝΗΣ Γ. ΜΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΥΠΕΡ ΒΟΜΩΝ ΚΑΙ ΕΣΤΙΩΝ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΕΔΕΕ

Ιστορική ανασκόπηση;
υπό ΕΡΜΥΔΙΟΥ

(Συνέχεια)

Για να δημιουργήσουν λοιπόν, καθώς είδαμε, την ΕΠΟΝ ή Κόκκινη κλίκα του ΕΑΜ, παρέσυρε του: άφελεις γονείς, και τὰ άγνά βλαστάρια τους. Δόλωμα μεταχειρίστηκε την δήμεν άπελευθέρωση από τόν κατακτητή και τό πέτυχε. Τώρα έπρεπε να προσέξω. Να προσέξω πολύ, μήπως οι σκοποί της οι καταχρόνιοι φανερωθούν, και άποδειχθώ στά μάτια του Έλληνικού λαού ότι είναι κορίτσι της. Και πιδ πολύ να προσέξω εκείνους που έξ άρχης άντελήφθησαν τί έπεδίωκε τό ΕΘΝΙΚΟ Έλευθερωτικό (!) Μέτωπο (ΕΑΜ). Τους θρυλικούς τών ΕΟΕΑ! Μά τό έξυπνο πουλί από τή μυτη πιάνεται! Και ότε περίμενε, έπαιθε!

Ο Ζέρβας ίδρυσε τήν ΕΔΕΕ τήν πραγματική Έλληνική Οργάνωση νέων, για να σώσει τό παιδί! Για να άφήσει τό παιδί να σκεφθώ και να διαλέξει τό σωστό.

Η διάσπαση στις ΕΠΟΝίτικες μάζες έπληθε άρέσως, και όσο τὰ έλληνόπουλα πυκνωναν τίς φάλαγγες τής ΕΔΕΕ, άλλο τόσο τό πείσμα τών ήγετών τής ΕΠΟΝ μεγάλωνε. Άρχισαν λοιπόν να αλλάζουν καταστατικό, σάν τα σαγκάκια τους, (μό άφου ή άλήθεια ήταν άλλο, ήταν δυνατό ποτέ να σταθή καταστατικό ένα Έπινίτικο;) και να προσπαθούν να πείσουν τὰ παρασυρμένα πα διά ότι δέν είχαν καμιά σχέση με... τόν Κομμουνισμό, παρά με τή... Δημοκρατί! Μή χειρότερα! (Έν τώ μεταξύ όλα τὰ συστήματα, τα οργανωτικά και μορφωτικά τους, ήταν τυφλά άπομιμήσεις τών δογμάτων του Λένιν του Μάρξ και του Δημητρώφ! Που τόσο ένθουσιασμένους άργότερα μάς άφηναν... με τὰ έκπολιτιστικά τους φρονήματα, που μπήκαν και έδω στην αγροίκα βλατεία! — Έλλάδα!) — Η έκπολιτιστική ΕΠΟΝ είχε ως μοναδικό σκοπό της αυτό: Να κάνει όσο τό δυνατό περισσότερα Έλληνόπουλα Μπολσεβίκους!

Σε κάποιο βιβλιόρακι του τότε Διευθυντού τής ΕΔΕΕ πορά τώ Γενικώ Άρχηγείω τών ΕΟΕΑ κ. Κώστα Ιωάννου διαβάσουμε πιο εύκρινέστερα, γιατί ο Στρατηγός Ζέρβας προέβλεπε τότε στην δημιουργία τής Έλληνικοκτητος ΕΔΕΕ: Παραθέτω ένα απόσπασμα:

«Στήν ενεργεία του αυτή—λέει ο Διευθυντής τής ΕΔΕΕ—τόν ώδήγησε όχι μόνον ή άπίστερη σκέψη τής δημιουργίας ανθρώπων που θα συνεχίσουν τόν άγώνα για τήν ολοκλήρωση τών ιδανικών του, αλλά κυρίως διότι έχει ύπ' όφιν του πως ή σημερινή Νεολαία είναι τό θερμέλιο τής αύριανής κοινωνίας πώς τό σημερινό παιδί θα γίνη ο αύριανός πολίτης. Έγνώριζε, πως κάθε Νέος θα άποτελέσει τήν πέτρα που

θα στηριχθώ τό καινούργιο Κοινωνικό Οικοδόμημα.

Δέν υπάρχει ούδεμία άμβολία πώς όσο στέριο, όσο άγνό είναι τό υλικό αυτό τόσο καλλίτερη κοινωνία θα έχομε αύριο.

Έκείνοι που όνειρευτήκαν τήν δημιουργία μιας καινούργιας δικαίας Κοινωνίας, έστρεψαν τήν προσοχή τους στη βάση τής κοινωνίας αυτής στη Νεολαία που ή' άποτελούσε τό υλικό για τό κτίσιμο ενός λαμπρού κόσμου, μα Έλληνικού, στη θέση του σαθρού και άδικου που σώριασε ο πόλεμος, μα και που θέλησε να εξαφανίσει τελείως και ή Κομμουνιστική θεωρία τής ΕΠΟΝίτικης διδασκαλίας.

Τί άλλο μπορεί να προσθέσει κανείς για τήν ξένη πρὸς κάθε τι τό Έλληνικό ΕΠΟΝ, όταν ο ίδιος ο πνευματικός πατέρας του Κομμουνισμού ο «μεγάλος» παιδαγωγός της, ο ύλιστής Γλυνός γράφει κάπου σε ένα τον φυλλάδιο πώς «ή θρησκεία είναι τό κατασκευάσμα μεριζών άγυριών»;

(Ποιές ήθικες βάσεις μπορεί να έχη

ή οργάνωση αυτή όταν οι έκλεκτοί της καθοδηγητές και πνευματικοί άρχηγοί όπως ο Κοζάνης Ιωακείμ έχουν στο ενεργητικό τους τίς ποιά άνάνθρωπες, τίς ποιά χυδαίες και άνηθικες πράξεις.

Δημιουργώντας λοιπόν τήν ΕΔΕΕ οι πρωτεργάτες της άπέβλεπον εις 3 κύριους σκοπούς.

1) Νά δημιουργήσουν όσον τό δυνατόν περισσότερους νέους, με τήν φιλοδοξία να τούς ώδηγήσει στην άπόκτηση τής λευτεριάς.

2) Νά ικανοποιήσουν τήν ψυχική άνάγκη που αισθάνονται σήμερα όλοι οι νέοι να συμβάλουν στον άγώνα για τή βελτίωση τών συνθηκών ζωής.

3) Όργανωμένα να ώδηγήσει τὰ βήματα τους ώστε να άποκτήσουν σταθερότητα και να παύσουν να παραπαίνουν κλιδωλιζόμενα στο χάος και στην άναρχία έρμεία του κάθε Έξενου πρὸς τὰ Έλληνικά συμφέροντα και ιδανικά, να τούς δείξει δηλ. τόν σωστό δρόμο τών άτομικών των συμφερόντων ως και τών συμφερόντων του συνόλου που περιλαμβάνει ή έννοια «Πατρίς».

(Στο έπόμενο ή συνέχεια)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Επίσκοπος Βελλᾶς και Κονίτης

(Συνέχεια έκ τής 8ης σελίδος)

τοχή του Ήπειρωτικού λαού που συνώδευσε με κατάνυξι τήν κηδεα του έφάρχη.

Η οίκογένεια του «Έθνικού Μέλλοντος» κλίνει εύλαβικά τό γόνυ μπρὸς στη μνήμη του Άρχιερέα, και νοιώθει πόνο σκληρό για τήν άπώλεια ενός νέου άνδρός που διέπρεψε στους Έθνικούς άγώνες, στην ήθική εξέψωση τής Κοινωνίας και στην καλ λιέργεια των γραμμάτων και τής Παιδείας.

—Θρηνούμε τόν χαμό σου νέε Ήπειρώτη Ήράρχη και όποσχομάστε, μπρὸς στον τάφο σου, να αγωνισθοίμε όλοι μαζί τόσον, όσο κι' άν ήσουν κοντά μας...

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Γεννήθηκε στο χωριό Μαυρονόρος τό Δεκέμβρη του 1913. Υστερα άπ' τα πρώτα μαθήματα στο Σχολείο του χωριού του, πήγε στο Γυμνάσιο Λαμίας.

Τελειώνοντας άπ' εκεί πήγε στη Θεολογική σχολή τής Χάλκης Κωνσταντινουπόλεως, όπου σπούδασε ως τό 1937 υπό τήν προστασία του Μητροπολίτη Ιωαννίνων κ. κ. Σπυρίδωνα. Τό 1938 χειροτονήθηκε διάκος κι' ανέλαβε τὰ καθήκοντά του άρχιδιακόνου και Πρωτοσυγγέλου τής Μητροπόλεως Ιωαννίνων, καιζέτσι γίνηκε τό «δεξι χέρι» του Μητροπολίτη Σπυρίδωνος που τό 1943 τόν χειροτόνησε Άρχιεπίσκοπο. Τό 1945 (5 Μαγρίου) χειροτονήθηκε στην Άθήνα Επίσκοπος Βελλᾶς και Κονίτης. Στόν άγώνα για τήν άπελευθέρωση μπήκε άπ' τούς πρώτους, και τό 1943 έγινε μέλος τής Κεντρικής Έπιτροπής Έθνικού Άγώνος Ήπείρου. Αυτό έγινε άφορμή να δεχθώ άδικη επίθεση των άναρχικών στοιχείων που τήν υπέμενε καρτερικά. Τό 1945 τόν Άπ. Άπ. πρωτοστάτησε για τήν ίδρυση των Σωμάτων Προσκόπων και Όδηγών Ήπείρου. Στοιώθηκε από αυτοκινησιακό δυστύχημα στο 14ο χιλιόμετρο πρὸς τή Ζίτσου, στις 14 Μαγρίου 1946, μεταβαίνοντας για τήν ίδρυση μαθητικών συσσιτίων.

ΑΝΔΡ. ΣΑΡΑΚΗΝΟΣ

Διαβάστε,
Διαδώστε,
Ηνευχόστε
τό «ΕΘΝ. ΜΕΛΛΟΝ»

ΕΥΘΥΜΗ ΣΕΛΙΔΑ

Η ΚΟΥΡΣΑ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

‘Ο ὁδοντογιατρός Π. δούλευε τὰ
τρία ἰατρεῖα τοῦ στὴν Ἑπαρχία
Π. ἓνα στὸ χωριό. Π. ἓνα στὸ Δ.
κι’ ἓνα στὴ Β. Ὅνομα καὶ μὴ χω
ριό. Εἶχε μιὰ κοῦρσα ποὺ τὸν ἐδι
ηκούλευε νὰ πηγαίνει στὴ Π. καὶ
στὴ Β. δυὸ φορές τὴ βδομάδα. Κα
τακοῦσε κι’ αὐτὸς κι’ ἐγὼ στὸ Δ.
Κάποιο ἀπάγευμα συνέπεσε νὰ
ἔχω ὑψηροεσία στὴ Β. καὶ κινήσαι
ἀπ’ τὸ βατὸ ἁρόμο ἢ πορεία ἦταν
1.30’ ἑξουράσται.

“Ὅταν εἶχα κινήσει ἀρκετὸ, ἀν-
τιλήφτηκα κάτω στὸ δρομὸ τὸ γι-
ατρὸ νὰ περιᾶ σὰν σίφουνας τὸν
κατήφορο μὲ τὴν κούρσα του. Κεῖ-
μα, σκέφτηκα, ποῦ νὰ ξέρω νὰ γλυ-
τώσω μιά μιση ὥρα πορεία. Διάβη-
κα τραγουδώντας κάτω ἀπ’ τὰ δρο-
σερὰ κλαδιὰ ποὺ κρυβαν τὸ βυτὸ
δρόμο κι’ ἔφτασα στὴ Β νωρὴς
τὸ βραδὸν. Τέλεωσα τὴν ὑπηρεσί-
 μου γιὰ λίγη ὥρα κι’ ἔκανα μὲ
τεὺς φίλους περίπατο στὴ δημο-
σί-α μὲ τὸ φεγγαράκι... Ἐκεῖ εἶδα
ξανά τὴν κούρσα μὲ τὸ γι-ατρὸ, ποῦ
ἔρχονταν... Τὸν φώτισα γιὰ τοὺς
λόγους τῆς ἀργοπορίας καὶ μοῦ
ἔξήγησε διὰ τὸν βρῆκα μιά μικρὴ
πλάνη. Ὁ γι-ατρὸς προχώρησε καὶ
μὲ πήκε στὸ χωριό. Οἱ συνοδοὶ μου
εἶναι νὰ γελοῦσαν κατ’ ἀπ’ τὰ μου-
σικάκι τους.

Γυρίσαμε ἀπ' τὸν περίπατο, φά-
γαμε, κοιμηθῆκαμε, ξημερώσαμε
καλὰ, συμπλήρωσα τὴν ὑπηρεσί-
α μου καὶ τ' ἀπόγευμα ἤμουν ἑτοι-
μος νὰ ἀναχωρήσω. Βρέθηκε μπρο-
στά μου ὁ γιατρός καὶ μὲ εὐγένεια
προσφέρθηκε νὰ μὲ πάρῃ ἑμένα
καθὼς καὶ τὸν φίλο μας ἀγρονόμο
γιὰ τὸ Δ. Παρὰ τοὺς ἀνεξήγητους
ἐνδοιασμοὺς ποὺ ἔννοιωθα, δέχτηκα
τὴν εὐγενικήν προσφοράς. Ὁ για-
τρός μ' εἰβείωσε ὅτι θὰ εἴμαστε
σὲ 25 λεπτά στὸ Δ'. Ὁ ἀγρονόμος
ἐβγαλε τὸ ρολοῦ του ἦταν τέσσε-
ρες παρὰ δέκα.

Ξεκινήσαμε με καλούς οίκονους. Ξάπλωσα αναπαυτικά. Σέ δέκα λεπτά είχαμε διανύσει πάνω από 10 χιλιόμετρα... 'Οπόταν ξαφνικά τὸ δεξιὸ λάστιχο μπροστὰ ἐκλατάφησε... Κατεβήκαμε βιαστικοὶ κι' ἀρχίσαμε βοηθώντας τὸ γιατρό. Τὸ βάλामε καὶ τὸ κολλήσαμε οἱ δύο μας. Ὁ ἀγρονόμος εἶχε χωθεῖ

ἀπὸ κάτω γὰρ νὰ κρατῇ τὸ λεβιὲ
τοῦ γρούλλου καὶ ν' ἀνεβάσῃ κάθε
τόσο ἐπειδὴ ὁ λεβιὲς ἦταν ἐλαττω-
ματικὸς γι' ἔχανε ὕστερα ἀπὸ
μιάμιση ὥρα, ἀφοῦ φτιάσαμε καὶ
τὴν τρέμπα, φουσκώσαμε τὸ λά-
στιχο καὶ τὸ βάλουμε, μπήκαμε
ξανά μέσα μὲ προδιάθεση μαχαρογιά-
δων, σκουπιζόντας τὸν ἰδρώτα μας.

Ὁ γαιατὸς ἀνέβηκε καὶ πάτησε
τὴ μῖζαν γο. γο. γο. ζ. ζ. ζ. ζ.
ἀλλὰ «τσούφ» δὲν ἀκούονταν. Ἡ
μηχανὴ δὲν ἔπαυσε μπρός.

Σὲ κύτταγμα τοῦ γιαιτοῦ ὧ κατέ-
βηκα καὶ γύριζα τὴ μανιβέλλα ἐπὶ
μισή ὥρα, ἀφῆνοντας τὸ σακκάκι
μου σ' αὐτοκίνητο, τοῦ κάκου ...
ἐκείνη δὲν ἀντιτοῦσε

Μὲ συμβιβῆτε τοῦ γιαιεροῦ πῆ-
γαμε ἀπὸ πίστεω καὶ σωφρονισμοῦ
γιὰ κάμψοση, ὥρα. ὁ ἀγρονόμος
εἶχε γίνοι μουσκίδι. Ἐγὼ ἔσκασα
ἀπ' τὴ δίψα.

Είχε νυχιώσει γιά καλά όταν
φτάσαμε .. σπρώχνοντας, στη λί-
μνη Ζ. Τρέξαμε τρελλοί απ' τη
δίψα κ'ί ήπιαμε δροσερό νερό. Ζύ-
γωσε κι' ο γιατρός. "Εβγαλε απ'
την τσάντα του ένα δεματάκι, ψω-
μί, αυγά, σαλάμι, τυρί και πήττα
γλυκειά. Καπνίσαμε κι' απ' ένα
ταιγαράκι, κοιτάζοντας στον ένα-
στρο ουρανό. Με τη σειρά της
ήλθε κι' η φιλοσοφία...

Ξαναρχίσαις τὸ σπρώξιμο τῆς
κούρσας· σὲ κάποιο κατήφορο μπό-
ρεσε ὁ γιατρός νὰ τὴν βάλῃ μπρὸς.
Στὸν πρῶτο ἀνήφορο μᾶς βοήκε
βάββη στὰ μπουζι. "Ἄλλο, χασο-
μέρι, ταιγάρο, συζήτηση καὶ
τρίξιμο τὸν δοντιῶν τοῦ ἀγρονό-
μου, γιὰ νὰ θυκρατήσῃ τὶς βλα-
στημίες. "Εγὼ ἔπαιξα τὸ ἄλλο
κουτήριοδομαστοῦ εἰς βείρος τοῦ ἀ-
γρονόμου καὶ ὑπὲρ ταῦ γιατροῦ
καὶ τῆς κούρσας του.

Ἐπακολούθησεν ἀτελεῖς τὴν το σπρώ-
ξιμα ὡς τὴ θέσιν «ἀνήλιος» κοντινὴ
στὸ εἰκόνισμα. Ἐκεῖ πρὶν εἶδε καὶ
ἔπαθε ὁ γιατρός ὥσπου ὠμολόγησε:

— Δὲν γίνεται τίποτε.··· νὰ φύγε-
τε... Καὶ πῆτε στὸ Μιλῆτιον νὰ
φέρῃ τὴ ρεμούλκα, νὰ μὲ τραβήξῃ
στὴν Π.εῖδοποιήστε καὶ τὴ γυναῖκα
μου ὅτι θὰ γυρίσω τὸ βράδυ στὸ Δ.

Εκινήσαμε μὲ τὸν ἀγρονόμο... ὁ
ὁποῖος ἔλγε τῇ 1667^η Βλασιήμια:

..ΑΓΙΑ ΜΕΡΑ ΕΗΜΕΡΟΝΕΙΣ.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 2ας σελίδος)
 καὶ οὐ μὴ ἀνέστησεν ἀπὸ πάθε θλίψεως
 ἢ ἐκιδόσεως θλίψεως... ἢ ἰδέα τῆς θλίψε-
 ρεως. Βίχων τὴν ψυχὴν τοὺς ἐλαυθερῶν...
 Τὸν εὐχαρίστησα καὶ γούρισα σὺν
 παρὲν μου.

Τὰ λόγια του μοῦ εἶχαν κάνει ἐντύ-
πωσι. Μ' οὐδεὶς καὶ κατάλαβα καλὰ-
καλὰ, τὴν ἀξία, τὴν ἀξία ποὺ δὲν μπο-
ρεῖ μὲ τίποτε νὰ ὑπολογιστῇ τῆς μέρας
ποὺ ἐξημέρωσε...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Δεσπότη τῆς Ἁγίας
Αὐλῆς μοῦ φάνηκε τώρα φωτισμένο
ἀπὸ ἕνα παράενο φῶς. Εἶδα με τὰ
μάτια τῆς ψυχῆς μου τὴ μορφὴ τοῦ
ραγιά με περιχρυσωμένον πάνω τῆς ἑνᾶ ἁ-
νέφραστο μεγαλεῖο.

*Όσοι λοιπόν τέτοιοι ήταν οι περιφρονημένοι από όλους Ραγιάδες; Καταλαβα, είδα φανερά πώς κοροϊφώθηκε να γίνει το θύμα που έκανε τον νόμο δικό να γευισχύ τα μάτια του· έδαμυσμό στη μικρή χώρα που νίκησε με δύσκολη για όλους αντίληψη.

Στο μεταξύ ο μικρός ξαναγύριζε τη στροφή:

«Άγία μέρα ξεμερώνεις....»

ΓΙΩΡ. ΣΙΩΜ.

TO GAAZIO MANTHAAKI

(Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης σελίδος)

ψανε και πόσο γλυκά φυλήθηκαν
— Δούση μου, κουράγιο.

— Χρυσέμου γρήγορα θ

Και τότε ο πόνος μου για ό,τι άναπαύορθωτα στερήθηκα, θά είναι πια λίγος... Αγάπη μου...

Και καθὼς τοῦ χάριζεκε τὴν δαμένην
πληγὴν, ἀκούμβωντας κι' ἐπὶ μαλακᾷ
στῆνι ὀμοπλάτῃ του, ἔχην αἵματος ἀπα-
ρτιωθῆκαν σὺν πανί μου. Σὲ διὸ μῆνες
οὐ πληγὴν ἔκλεισαν καὶ τοῦ ἔδωσαν ἄ-
δεια γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τοῦ ἐπὶ τοῦ...

Μέσα στο μικρό σπιτάκι της πρώτης συζυγικής του ζωής ο καθμένος μου κύριος χροδιάτώρα προσπαθεί να γλυκά νη της λατομενής, μιας τυφλής την καε διά. Κι' άγώ! Έγώ! Κάθε σιγήσταν τσ συσταράκι της τουαλέτας άνοίγει, κά νω την παρουσία μου και δίνω την καλημέρα μου και στους δύο. Έάν προσέξτε καλύτερα θα διακρίνετε μαζί με τσ πέρασμα τών χρόνων της ήλικίας μου έπάνω στο, γαλάζιο μετάξι μου και τσ ίζη άπ' το αίμα τσ άλλους λαβωμένους κυρίον μου, μιά στάλα από τσ άγνό Έλληνικό αίμα, πού χύθηκε άφθοο στο Βορειοηπειρωτικό χώματα... Κατ' αμτδ είναι ή μεγαλύτερη τιμή για μένα. Ένα φτωχό και άσημο μαντηλάκι...

Δὲν εἶναι μεγάλη δουλειά σὲ 25 λεπτά φθάνουμε, εἶπα ἐγώ, διότι πράγματι τόση ἦταν ἡ ἀπόσταση. Ὁ ἀγρονόμος φέλλωνιας τὴν ὑπ' αὐτοῦ 1688 βλαστήμια του κότταξε τὸ ὅσολο, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀναπιῆσά του.

Ήταν ἡ ὥρα 4 παρὰ δέκα. Συ-
νεπὼς δὲ φθάναμε εἰς τὴν ὥρα μας.
4.15! ὅπως εἶχε πῆ ὁ γυατρός...
χθές... **ΣΑΡΚΟΣ**